

ความลับกาลิเลโอ

透 明

な

螺 旋

พันธุนาการที่มองไม่เห็น

ทินภาส พาทะนิษฐ์ แปล

สิงคีโนะ เคโจะ เขียน

透明な螺旋

ความลึกลับกาลิเลโอ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

ความลับกาลิเลโอ 透明な螺旋

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ทินภาส พานะนิชย์ แปล

TOMEI NA RASEN by HIGASHINO Keigo
Copyright ©2021 by HIGASHINO Keigo
All rights resered.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd. in 2021.

Thai translation rights in Thailand reserved by Book Time Co., Ltd.,
under the license granted by HIGASHINO Keigo arranged with Bungeishunju Ltd., Japan
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok.

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2565
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟงู บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

ความลับกาลิเลโอ- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2565.
232 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ทินภาส พานะนิชย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0403-1

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการบริหารต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปก

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวณิช นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ชลฎา เจริญวิริยะกุล

รุจี บุญยมาลิก

Lekanit และ Freepik.com

ยุพา แจ่มสุข

อภิญา ฝาสุตตะ

อัคคณัฐ ชุ่มนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

จากใจสำนักพิมพ์

ความลับ เมื่อได้ยินคำนี้... คุณจินตนาการถึงสิ่งใด มันอาจจะเป็นสิ่งที่
คุณลึกลับน่ากลัวแต่ก็น่าค้นหาในเวลาเดียวกัน เพราะมีบางอย่างซ่อนเอาไว้

กาลิเลโอ กฎเกณฑ์ทางธรรมชาติอธิบายได้ด้วยการวิเคราะห์ทาง
ฟิสิกส์ แต่เมื่อมันเป็นความลับคงไม่มีสูตรตายตัว และคงไม่สามารถ
ไขปริศนาได้อย่างง่ายดาย

ผลงานเล่มที่ 10 ในซีรีส์กาลิเลโอ ความจริงกำลังจะถูกเปิดเผย เมื่อ
ตำรวจพบชายถูกยิงเสียชีวิตกลางทะเลปริศนา พวกคุณอาจได้เข้ามาดูแล
การสืบสวนเพื่อหาหลักฐาน มีข้อสงสัยหลายอย่างที่ยังคงหาคำตอบไม่ได้
เบาะแสสำคัญที่ช่วยได้คือ อดีตคุณุนักฟิสิกส์ยุคกว่า มานานบุซึ่งเขารู้จักกับ
ผู้ต้องสงสัย เป็นความบังเอิญจริงหรือ? คดีค่อยๆ คลี่คลายแต่นำมาซึ่ง
ความสงสัยบางอย่าง ความสัมพันธ์ของใครบางคนที่ถูกซ่อนไว้ดูจะเกี่ยว
ปริศนา ใครกันที่เป็นเจ้าของความลับนี้

“ความลับกาลิเลโอ” ในครั้งนี้แสดงให้เห็นแนวคิดความสัมพันธ์
ระหว่างฟิสิกส์กับการสืบสวน และที่ยิ่งไปกว่านั้นคือความสัมพันธ์ทาง
สายเลือดที่เชื่อมโยงอยู่เบื้องหลัง ยากที่จะไข ไร้ซึ่งทฤษฎีที่แน่นอน

สำนักพิมพ์ได่ฟุกุถามใจผู้อ่าน พร้อมจะเปิดผลึกความลับครั้งสำคัญ
แล้วหรือยัง

สำนักพิมพ์ได่ฟุกุ

จากใจนักแปล

ผู้แปลดีใจทุกครั้งที่ได้แปลผลงานของอาจารย์อิงาซิโนะ เค็งเงะ เนื่องจากเป็นผลงานชั้นครูที่ผู้แปลใช้ในการฝึกฝนวิชาแปลมาโดยตลอด อีกทั้งนิยายเรื่องนี้เป็นผลงานเล่มที่ 10 ในซีรีส์กาลิเลโอ ความดีใจก็ยิ่งทวีคูณเป็น 10 เท่า เพราะกับผู้แปลชื่นชอบตัวละครศาสตราจารย์ยูกว่า มานานเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

สำหรับผู้อ่านที่ชื่นชอบศาสตราจารย์ยูกว่า มานานเหมือนกัน ต้องบอกเลยว่านิยายเล่มนี้จะทำให้เราได้รู้จักศาสตราจารย์ยูกว่า มานานในแง่มุมใหม่ๆ ที่สุดแสนจะพิเศษ อีกทั้งบทบาทการสืบสวนคดีของนายตำรวจคู่ซ่านางิจและตำรวจหญิงอุตสึมิ คาโอรุก็น่าจับตามองเช่นกัน

สุดท้ายนี้ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นซึ่งมุ่งมั่นคัดสรรนิยายสืบสวนญี่ปุ่นสนุกๆ อย่างซีรีส์กาลิเลโอมาให้ผู้อ่านชาวไทยได้อ่านกันอย่างต่อเนื่อง

ทินภาส พาหะนิษฐ์

บทนำ

เด็กหญิงคนหนึ่งลืมหาดูโลก ณ หมู่บ้านเล็กๆ ในจังหวัดอากิตะ หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงได้สามปีเต็ม เธอมีพี่ชายหนึ่งคน น้องชายสองคน และพี่สาวอีกหนึ่งคน ครอบครัวทำการเกษตร ไม่ถึงขั้นร่ำรวย แต่เธอก็เติบโตมาที่มีสุขภาพแข็งแรง ไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วยหนัก

เพื่อนร่วมชั้นของเธอบางคนไปทำงานหลังเรียนจบมัธยมต้นด้วยระบบจ้างงานเป็นกลุ่ม แต่เธอได้เรียนต่อมัธยมปลายในโรงเรียนท้องถิ่น และเมื่อเรียนจบมัธยมปลาย เธอเลือกที่จะทำงานในโรงงานปั่นด้ายที่จังหวัดชิบะ โดยอ้างเหตุผลบังหน้าว่า เพื่อช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในบ้าน แต่แท้จริงแล้วเธออยากจะหนีความจนในชนบท เพราะมองว่าเขตปริมณฑลเต็มไปด้วยความเจริญรุ่งเรืองหลังโตเกียวโอลิมปิก 1964 ผ่านพ้นไป

น่าเสียดายที่โรงงานตั้งอยู่ในเขตชานเมือง หอพักสตรีที่อยู่ข้างกันก็แวดล้อมด้วยท้องไร่องานนา แต่เมื่อถึงวันหยุด เธอกับเพื่อนๆ ยอมเสียเวลาหนึ่งชั่วโมงเข้ามาในโตเกียว แคะไถ้ไปดูกระโปรงสั้นเดินวางมาดอยู่ในย่านคึกคักที่บ้านเกิดไม่มี ก็ลึงโลดใจแล้ว

ชีวิตในแต่ละวันช่างสนุกสนาน คืบวันผันผ่านไปอย่างรวดเร็ว เธอแทบไม่ได้กลับไปบ้านเกิด ช่วงแรกๆ เธอกลับไปตอนเทศกาลปีใหม่และ

เทศกาลไหว้บรพบุรุษ ทว่าเจอแต่เรื่องน่าเบื่อหน่าย เรื่องที่พี่น้องพากัน
มาไถเงินด้วย เธอเลยอึ้งอึ้งนี่ไม่กลับมา

จนเวลาผ่านไปสองปี เธอคุ้นชินกับการใช้ชีวิตในเมืองใหญ่ ได้
ท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆ และตอนนี้เธออายุยี่สิบแล้ว จึงดื่มเหล้าได้

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ เธอไปเดินดูร้านขายเสื้อผ้าแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่าง
จากย่านกินซะไปเล็กน้อยตามลำพัง จู่ๆ มีเงาดำตามประชิดจากด้านหลัง
จังหวะที่เธอจะเหลียวไปดู กระเป๋าถือที่สะพายอยู่ด้านซ้ายถูกกระชาก เธอ
ร้องว้าย แต่ก็หายไปเสียแล้ว ชายสวมเสื้อแจ็กเก็ตวิ่งหนีไป เธอตกใจมาก

เธอไล่ตามชายคนนั้นไปพลางตะโกนว่า ชโมย แต่ว่ารองเท้าสีนูนสูง
ทำให้ง้มองไม่เห็น ผู้คนรอบข้างก็ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น

เธอยืนตะลึงงัน แล้วทลุดนึ่งยอง ไม่รู้จะทำยังไงดี สมองชาวโพลน
กระเป๋าตังค์อยู่ในกระเป๋าถือ แบบนี้ก็กลับบ้านไม่ได้แล้ว

ทันใดนั้นเงาดำพาดลงตรงหน้า รองเท้าหนังสีดำปรากฏแก่สายตา พอ
เงยขึ้น ก็เห็นชายสวมเสื้อเชิ้ตสีสดยืนอยู่ เขายังหนุ่มพ้อ แต่น่าจะแก่กว่าเธอ

“นี่ ของน้องวีเปล่า”

เธอมองสิ่งที่เขายื่นให้แล้วตกตะลึง มันคือกระเป๋าถือที่โดนกระชาก
ไปเมื่อคืน เธอรีบลุกขึ้น รับกระเป๋าถือมาเปิดออกดู กระเป๋าตังค์ก็ยังคงอยู่

“ปล่อยตากลูงนั้นหนีไปแล้ว แจ็งตำรวจมันวุ่นวายนะ ได้ของกลับมา
แล้ว น้องไม่เป็นไรใช่ไหม”

“อะ...คุณไล่ตามไปจับมันให้หรือคะ”

“เปล่า ฉันเดินอยู่ แล้วตากลูงนั้นวิ่งสวนมา ถือกระเป๋าผู้หญิงอยู่
ฉันเลยรู้ทันทีว่าต้องเป็นหัวชโมยแน่ๆ จึงจิงใจซัดขา ตากลูงนั้นล้มกลิ้ง ทำ
กระเป๋าหลุดมือ แล้ววิ่งหนีไป ไม่ทันได้เก็บ ฉันเลยเก็บกระเป๋ามาเดินหา
เจ้าของ ก็เห็นน้องนั่งจุ่มบิกอยู่”

“ขอบคุณนะคะ ช่วยได้มากจริงๆ” เธอยิ้มศีรษะอย่างสุภาพ

“ระวังตัวไว้หน่อยดีกว่านะ เพราะว่าแถวนี้มีหัวขโมยที่จักรยาน หรือไม่กี่มอเตอร์ไซค์” ชายคนนั้นเตือนแล้วกำลังจะก้าวเท้าไป แต่เหลือบเห็นร้านขายนุหรืออยู่ข้างๆ จึงเดินไปที่ร้าน ได้ยินเขาพูดว่า ไฮไลต์

เธอวิ่งไปหาพลาหงหยิบกระเป๋าสตางค์ในกระเป๋าถือ “เอ่อ...ฉันจ่ายเองค่ะ”

“เอ๊ะ ทำไมละ” เขาทำหน้าตกใจ

“แทนคำขอบคุณค่ะ ขอให้ฉันได้ตอบแทนคุณนะค่ะ”

“ไม่ต้องหรอก”

“ไม่ได้ค่ะ พ่อแม่ฉันสอนมาว่า เวลาได้รับความช่วยเหลือจากใคร ต้องตอบแทนบุญคุณ” เธอหันไปมองคุณป้าเจ้าของร้าน “ไฮไลต์ของอะไรคะ”

เจ็ดสิบเยน คุณป้าเจ้าของร้านตอบ เธอได้ยินแล้วสะดุ้งเฮือก มันถูกเก็บไปสำหรับการตอบแทนบุญคุณหรือเปล่าเนี่ย

ฮ่า ฮ่า ฮ่า เขาหัวเราะ

“ก็ได้ ฉันฉันไม่เกรงใจ ขอรับไว้แล้วกันนะ”

เธอจ่ายค่านุหรือพลาหงรู้สึกที่ตัวเองหน้าแดงระเรื่อ

“ฉัน เตียวฉันขอเลี้ยงบ้าง เราไปดื่มกาแฟกันไหม” เขาเอ่ยชวนพลาหงเก็บซองไฮไลต์ใส่กระเป๋าเสื้อเชิ้ต

“อู๊ย...ไม่ต้องหรอกค่ะ กาแฟมันแพงกว่า”

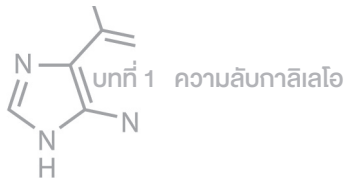
“ไม่ต้องคิดมาก ราคาทุนของกาแฟไม่ถึงเจ็ดสิบเยน”

“ราคาทุน?”

“ตามมาเดี๋ยวก็รู้เอง”

จุดหมายที่เขาพาไปคือบาร์บนชั้นสามในตึกหลังเล็ก ร้านปิดอยู่ แต่เขาไขกุญแจเข้าไป ข้างในมีเคาน์เตอร์และโต๊ะสี่ตัวเรียงชิดผนัง

เขาอ้อมไปหลังเคาน์เตอร์ เริ่มเตรียมอุปกรณ์ชงกาแฟ เขาบอกว่า

ที่นี่เสิร์ฟกาแฟให้ลูกค้าที่ไม่ดื่มเหล้า

เขาแนะนำตัวว่า ยาโนะ ฮิโรชิ ทำงานเป็นบาร์เทนเดอร์อยู่ที่ร้านนี้
วันนี้เป็นวันอาทิตย์ ร้านเลยปิด

เธอก็แนะนำตัวเช่นกัน

“เป็นคนทีไหนหรือ ทำทางเหมือนมาจากโทโฮกุ” ฮิโรชิถาม

“อาากิตะคะ...คุณดูออกหรือคะ”

เธอมาอยู่โตเกียวได้สองปีกว่า พยายามจะแก้สำเนียงเหนือ แต่มัก
โดนคนจับได้

“ไม่ต้องคิดมาก มีเสน่ห์ดีออก ฉันก็มาจากต่างจังหวัด”

บ้านเกิดฮิโรชิอยู่ที่จังหวัดนางาโนะ เขามาทำงานที่โตเกียวด้วย
ระบบจ้างงานเป็นกลุ่ม แต่โรงงานแจ้ง คนรู้จักจึงฝากงานให้ทำงานที่ร้าน
นี้ นอกจากเป็นบาร์เทนเดอร์แล้ว ยังทำงานฉาบฉวยอย่างทำความสะอาด
ร้านและเตรียมตัวเปิดร้านด้วย

หลังจากนั้น ทั้งสองคุยกันเรื่องงานอดิเรกเอ่ย สิ่งบันเทิงเริงรมย์เอ่ย
เธอเพิ่งจะเคยคุยกับผู้ชายที่ไม่ได้ทำงานที่เดียวกันนานขนาดนี้ แต่เวลาอยู่ที่
ที่ทำงาน เธอก็คุยเท่าที่จำเป็น จะว่าไปแล้วไม่ค่อยกล้าคุยกับผู้ชาย แต่พอ
อีกฝ่ายเป็นฮิโรชิ เธอรู้สึกว่าจิตใจสงบ แต่ไม่รู้ทำไมตัวร้อนวูบวาบ เป็น
ความรู้สึกแปลกประหลาด

เธออยากอยู่กับเขาให้นานกว่านี้ แต่ต้องกลับหอพักก่อนจะค่ำ พอ
เธอทำท่าจะผละจากไป ฮิโรชิเอ่ยว่า “ถ้าเธอไม่รังเกียจ มาเจอกันอีกได้ไหม”

“ฉันไม่รังเกียจคะ...”

“วันอาทิตย์หน้าเป็นไง เธอจะมาโตเกียวอีกไหม”

“คงจะมาคะ...”

“งั้น มาเจอกันที่ร้านนี้ตอนเที่ยงได้ไหม”

“ได้เลยคะ”

“ตกลงตามนี้นะ ถ้าเธอมีอะไร ก็โทร.มา” ฮิโรชิวางกล่องไม้ขีดไฟตรงหน้าเธอ มีหมายเลขโทรศัพท์ของร้านพิมพ์ติดอยู่

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ทั้งสองนัดเจอกันที่ร้านทุกวันอาทิตย์ แล้วไปกินข้าวดูหนังกัน เวลาจะจากกันก็ว่าเหว่ ตอนนั่งรถไฟขากลับมาจากอุเอโนะ เธอร้องเพลงเบาๆ ว่า “ลืมไม่ลง ฉันรักเขา” เป็นท่อนหนึ่งของเพลง ‘ฤดูรัก’ ของวงฟิงกี แอนด์ คิลเลอร์ส ซึ่งฮิตระเบิดระเบ้อเมื่อปีที่แล้ว

หลังคบหากันได้ราวสามเดือน เธอก็ไปที่อะพาร์ตเมนต์ของฮิโรชิเป็นครั้งแรก ห้องเขาขนาดหกสี่มีแค่อ่างล้างมือเล็กๆ ปูพุกหลังเดียวกับแทบจะมองไม่เห็นเสื้อผ้าตามิ ทั้งสองมีสัมพันธ์กันบนพุกหลังนั้น แน่نونว่านี่เป็นประสบการณ์ครั้งแรกของเธอ

ตั้งแต่นั้นมา เธอไม่ได้ไปหาเขาที่ร้านวันอาทิตย์ แต่เปลี่ยนมาหาเขาที่ห้องคืนวันเสาร์แทน พอทำงานเสร็จ ก็มุ่งหน้าไปสถานีรถไฟ นั่งรถไฟไปโตเกียว บางครั้งก็ทำอาหารง่ายๆ ให้เขากิน เธอตระเตรียมถ้วยจานผลิตภัณฑ์ล้างหน้า และเสื้อผ้าไปเปลี่ยนด้วย

และแล้วเธอรู้สึกว่าจะเกิดความผิดปกติกับร่างกาย ประจำเดือนไม่มาสักพักแล้ว เดิมทีประจำเดือนมาไม่ตรงเวลาอยู่แล้ว เธอเลยไม่ค่อยได้ใส่ใจ แต่พอประจำเดือนไม่มาเดือนกว่า ก็ชักเป็นกังวล พอลองไปตรวจที่โรงพยาบาล คุณหมอบอกว่า ขอแสดงความยินดีด้วย คุณตั้งครรภ์ได้สามเดือนแล้ว

เธองงเป็นไก่ตาแตก ไม่นึกเลยว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้กับตน เธอเล่าให้ฮิโรชิฟังด้วยความลังเล แต่เขากลับยิ้มให้

“อ้าว ท้องแล้ววีเนีย ก็ไม่แปลกหรอก เราทำเรื่องอย่างว่ากันทุกอาทิตย์ เธอเองก็พร่ำบอกว่า ไม่ต้องหลังข้างนอกก็ได้”

“เราจะทำยังไงกันดี”

“ทำยังไงนะวี มันทำอะไรไม่ได้แล้ว เธอต้องลาออกจากงาน ส่วน

ฉันต้องหาเลี้ยงคนสองคน เอ๊ย ถ้าลูกเกิดมา ก็ต้องเป็นสามคน ถึงมันจะลำบาก ก็จำเป็นต้องทำ”

“เรื่องนั้นจะทำยังไง ถ้าฉันลาออกจากงานแล้วจะทำยังไง”

“เธอมาอยู่ที่นี่ก็ได้ มาอยู่ด้วยกัน ถึงห้องจะคับแคบ แต่ก็ทนอยู่ไปก่อน เอาไว้ฉันหาเงินได้มากขึ้น เราค่อยย้ายไปอยู่ห้องกว้างๆ”

พอได้ยินคำพูดของอิโรชิ หมอกบางๆ ที่ปกคลุมในใจก็พลันสลายไป เขายอมรับเรื่องที่เขาตั้งครวรรค์ไม่ใช่แค่นั้น เขายังถือโอกาสนี้ขอเธอแต่งงาน เธอเผลอเข้ากอดคอเขา

ปัญหามีแค่เรื่องเดียว เธอยังไม่ได้เล่าเรื่องอิโรชิให้พ่อแม่ฟัง ถ้าบอกว่าเธอมีลูกทั้งที่ยังไม่ได้แต่งงานกัน พ่อกับแม่คงโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ทั้งสองเป็นคนบ้านนอกคอกนา จึงมีอคติรุนแรงต่อคนทำงานกลางคืน และหวังจะให้ลูกสาวที่ย้ายมาอยู่ในเมืองใหญ่ ได้เป็นฝั่งเป็นฝากับคนที่ทำงาน เธอกับเขาหารือกัน และตัดสินใจว่า เอาไว้คลอดลูกแล้วค่อยไปหาพ่อกับแม่ ถ้าพ่อกับแม่ได้เห็นหน้าหลาน จะต้องยอมให้อภัยแน่ๆ

เดือนถัดมา เธอยื่นจดหมายลาออกที่บริษัท ย้ายออกจากห้องพักสตรีมาอยู่ที่ห้องอิโรชิ และพยายามลดปริมาณข้าวของส่วนตัว

อิโรชินอกจากจะเป็นบาร์เทนเดอร์แล้ว ยังเริ่มไปทำงานส่งหนังสือพิมพ์ ทำงานจนค่ำมืด แล้วไปที่บาร์ต่อ กว่าจะกลับมาก็เจ็ดโมงเช้า เข้านอน ตื่นมาก็เที่ยงกว่า ใช้ชีวิตวนไปแบบนี้ เขาเป็นคนแข็งแรงและคอแข็ง จึงใช้ชีวิตแบบนี้ไหว คำพูดติดปากของอิโรชิคือ ต้องสู้เพื่อครอบครัว

ส่วนเธอเริ่มทำตุ๊กตาให้ลูกที่จะเกิดมา เนื่องจากยังไม่รู้ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย เธอจึงให้ตุ๊กตาสวมเสื้อสเวตเตอร์ลายทางน้ำเงินสลับชมพู ทำผมให้ยาวสักหน่อย ผู้ชายสมัยนี้นิยมไว้ผมยาว เพราะได้รับอิทธิพลจากวงกรู๊ปชาวดัส

ชีวิตคู่แม้จะไม่ร่ำรวย แต่ก็มีความสุข เธอไม่เคยคาดคิดเลยว่า

เกิดเรื่องเลวร้าย

เธอใกล้จะคลอดลูกอยู่เดือนหน้าแล้ว ทว่าเช้าวันศุกร์ ผู้ดูแล
อะพาร์ตเมนต์มาเคาะประตูห้อง บอกว่ามีคนโทร.มาหา

คนที่โทร.มาคือเจ้าของร้านขายหนังสือพิมพ์ โทร.มาแจ้งว่าอิโรชิ
ล้มหมดสติระหว่างส่งหนังสือพิมพ์

เธอรีบรุดไปโรงพยาบาล แต่พอเห็นอิโรชินอนอยู่ในห้องผู้ป่วย
แทบเป็นลมล้มพับ เพราะว่ามีผ้าขาวคลุมหน้าเขาอยู่

อิโรชิเลือดออกในสมอง ไม่ทราบสาเหตุแน่ชัด แต่หมอวินิจฉัยว่า
น่าจะเป็นเพราะโหมงานหนักเกินไป

เธอร้องให้อยู่สามวันสามคืนจนน้ำตาแห้งเหือด รู้สึกหมดกำลังใจ
ตายอยาก เขาแต่นอนชมอยู่ในผ้าห่ม ไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไร

จู่ๆ เธอเจ็บท้องใกล้คลอด เร็วกว่ากำหนดเกือบเดือน เธอคลานไป
ถึงห้องผู้ดูแลอะพาร์ตเมนต์ อีกฝ่ายตกใจ เรียกรถพยาบาลให้

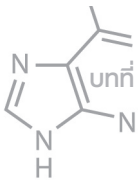
ลูกของเธอเป็นเพศหญิง น้ำหนัก 2,300 กรัม เธออุ้มร่างเล็กๆ ด้วย
ความยินดีระคนสับสน พຽງนี้จะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไรดี...

เธอแทบไม่มีเงินเก็บ ไม่น่าจะมีเงินจ่ายค่าเช่าเดือนหน้า เพิ่งจะ
คลอดลูก ไปทำงานไม่ได้ด้วย

เธอไม่รู้จะทำอย่างไรดี ปล่อยให้เวลาผ่านไป ไม่ได้ไปแจ้งเกิด จะ
ไปพึ่งพ่อแม่ที่บ้านเกิดก็ไม่ได้ มีแต่จะโดนระเบิดอารมณ์ใส่

อยู่มาวันหนึ่ง เธอหมดสติอยู่ในห้องเพราะอาการโลหิตจาง เพราะ
แทบไม่ได้กินอะไร ซ้ำร้ายร่างกายโดนแย่งสารอาหารไปผลิตน้ำนม เคราะห์
ดีที่เธออยู่ในห้อง ถ้าอยู่ข้างนอก คงประสบอุบัติเหตุไปแล้ว แค่เธอคิดเล่นๆ
ว่าถ้าเป็นลมเป็นแล้งขึ้นมาตอนที่อุ้มลูกอยู่ ก็กลัวจนตัวสั่น

ไม่ไหวแล้ว... เธอมองลูกน้อยหลับตาพริ้ม ตัดสินใจว่าตัวเองไม่มี
ปัญญาเลี้ยงลูก ควรไปฝากลูกไว้กับใครสักคนดีกว่า เพื่ออนาคตของลูก

ขึ้นอยู่กันไปแบบนี้ แม่กับลูกไม่น่าจะรอดกันทั้งคู่

เธอนึกขึ้นได้ว่า ไกลๆ โรงงานปั่นด้ายที่เคยทำงานมีสถานสงเคราะห์เด็ก เธอไม่รู้เลยว่าที่นั่นมีระบบบริหารงานอย่างไร แต่จำได้ว่าเด็กๆ ที่นั่นเคยมาทัศนศึกษาในโรงงาน เด็กๆ เหล่านั้นดูร่าเริงและแข็งแรง เธอคิดว่าถ้าลูกได้อยู่ที่นั่น ก็คงจะอยู่รอดปลอดภัย

ย่างเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วง อากาศข้างนอกเริ่มเย็น เธออุ้มลูกน้อย หิ้วตะกร้าใบหนึ่ง ในตะกร้ามีเสื้อผ้า ผ้าห่ม และตุ๊กตาทำมือ

เธอนั่งรถไฟไปต่อรถเมล์ ลงใกล้ๆ ที่หมาย รออยู่ที่สวนสาธารณะในละแวกนั้นจนค่ำ เธอกินขนมปังหวานและให้นมลูก พอคิดว่านี่คือการให้นมลูกครั้งสุดท้าย ก็กลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

พอรู้สึกตัวอีกที ความมืดก็เข้ามาเยือนแล้ว เธอเริ่มเตรียมการ ใช้ผ้าขนหนูห่อลูกน้อย ใส่ไว้ในตะกร้า วางตุ๊กตาไว้เคียงกัน แล้วเอาผ้าห่มคลุมทับ ถ้าถอดชุดตุ๊กตาออก จะเห็นอักษรเขียนด้วยปากกาเมจิกอยู่บนหลัง เป็นชื่อลูกที่เธอกับฮิโรชิช่วยกันตั้ง ชื่อนี้อ่านได้สองแบบ จะให้เป็นชื่อเด็กชายหรือชื่อเด็กหญิงก็ได้

เธอยืนอยู่หน้าประตูบานเล็กที่เชื่อมต่อกับอาคาร มองเข้าไปข้างในอาคารสี่เหลี่ยมปลุกเรียงรายอยู่หลายหลัง หน้าต่างเปิดไฟอยู่

หญิงสาวกวาดตามองไปรอบๆ ไม่มีใครอยู่ ถ้าจะทำก็ต้องรีบลงมือ หากมีใครมาเห็นเธอยืนอยู่ตรงนี้ ทุกอย่างจะพังไม่เป็นท่า

เธอเดินไปใกล้ประตู วางตะกร้าลงกับพื้น ตัดสินใจว่าจะไม่หันกลับไปมองอีก แต่ก็อดใจไม่ไหว พลิกผ้าห่มผืนน้อยดู

ดวงหน้าขาวนวลกระจ่างระจุ่มระจิมต้องแสงจันทร์ เด็กน้อยหลับตาหายใจแผ่วเบา

ผู้เป็นแม่ใช้ปลายนิ้วแตะแก้มลูก นึกในใจว่าจะไม่ลืมสัมผัสนี้ไปชั่วชีวิต เธอกลืนน้ำตาอีกครั้ง ห่มผ้าให้ลูก คืนนี้ฝนไม่น่าตก ภาวนาให้คน

ของสถานสงเคราะห์เด็กมาเจอลูกในยามเช้า

หญิงสาวลุกขึ้นเดินจากไป บอกตัวเองว่าห้ามหันกลับไป เธอรู้สึก
ว่าได้ยินเสียงร้องไห้แว่วมาข้างหลังแล้วหายใจไม่คล่อง

ตัวเองยังไม่รู้เลยว่าจะเดินไปที่ไหนอย่างไร พอรู้สึกตัวอีกทีก็นั่งอยู่
บนรถไฟแล้ว เธอมองฝ่าความมืดออกไปนอกหน้าต่าง คิดว่าตัวเองจะไป
โตเกียวเพื่ออะไร

1

พอออกจากสถานีรถไฟอายาเซมาพร้อมกับผู้โดยสารคนอื่นๆ ที่เดินทางมาทำงาน ชิมาจูกิ ไชโนกะแวะร้านไถ่อย่างยากิโทริฝั่งตรงข้ามป้ายรถเมล์ คินนี่ไชโนกะรับผิดชอบมือเย็น แต่เธอบอกชิซุโกะ ผู้เป็นแม่ตั้งแต่เมื่อวานแล้วว่า จะซื้อยากิโทริกลับไป ชิซุโกะเย้าว่า “เล่นง่ายอีกแล้วรี” แต่ยากิโทริเป็นของโปรดของเธอ เลยไม่ได้บ่นอะไร

ไชโนกะยืนอยู่หน้าร้าน เยดูเมนูแล้วทำหน้าที่แคเรียต ไชนกกระทาขายหมดแล้ว ลังเลใจว่าจะเอาอย่างไรดี ยังมีร้านเจ้าประจำอีกร้านหนึ่ง แต่ว่าไกลจากที่นี่สักหน่อย

ไชโนกะหยิบสมาร์ตโฟนออกมาโทรหาชิซุโกะ แม่ลูกคู่นี้ชอบกินไชนกกระทาเหมือนกัน เธอไม่อยากโดนแม่ดูทีหลังว่าถอดใจง่าย ๆ

ทว่าชิซุโกะไม่รับสาย วันนี้ชิซุโกะบอกว่าเข้างานเร็ว ปกติน่าจะกลับถึงบ้านแล้ว

อาจเข้าห้องน้ำอยู่ ไชโนกะรออีกแค้นหนึ่งนาที แล้วโทรไปใหม่ แต่ว่าไม่มีใครรับสาย

ช่างมันเถอะ...ซื้อร้านนี้แหละ ไชนกกระทา เอาไว้กินเมื่อไรก็ได้

ไชโนกะซื้อยากิโทริเจ็ดชนิดอย่างละสองไม้ แล้วขึ้นรถเมล์ กลิ่นหอมโชยมาจากถุงกระดาษในมือ แต่เธอไม่ได้ใส่ใจ

เธอเอนตัวพิงรถเมล์โคลงเคลง มองทิวทัศน์บ้านเมืองยามตะวันตกดิน บี้มน้ำมัน ร้านขายส่งเครื่องใช้ไฟฟ้า ร้านขายรถยนต์ ร้านรวงเล็กๆ บ้านเรือนและสำนักงานน่าสงสัยตั้งเรียงรายแทรกตัวอยู่เป็นระยะ เป็นภาพชินตาไปแล้ว เธอย้ายมาอยู่ที่เมืองนี้เกือบจะสี่ปี เวลาผ่านไปรวดเร็ว

เธออยู่กับชิซุโกะ จึงแทบไม่เคยว่าเหว่หรือวิตกกังวล แม้จะเปลี่ยนที่อยู่ แต่การใช้ชีวิตกันสองคนแม่ลูกก็ยังเป็นเรื่องสนุก ทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง แต่ไม่เคยแยกเขี้ยวใส่กันจริงๆ สักครั้ง

สมัยที่ไซโนกะยังเล็ก สถานสงเคราะห์เด็กที่ชิซุโกะทำงานอยู่ นอกจากเด็กกำพร้าพ่อหรือแม่แล้ว ยังมีเด็กกำพร้าทั้งพ่อและแม่อยู่เยอะแยะ ไซโนกะเลยไม่ได้รู้สึกตัวเองพิเศษ เธอเคยนั่งเหม่อลอยคิดว่า พ่อตายไปแล้วหรือ ทว่าพอขึ้นชั้นประถมก็เริ่มมีเรื่องให้คิดมากมาย เพื่อนๆ ส่วนใหญ่มีพ่อแม่อยู่ครบ เธอเลยชักอยากจะทำรู้ว่าพ่อเป็นใคร

ชิซุโกะไม่ได้ปิดบัง

“พ่อของไซโนกะเป็นพนักงานบริษัทที่หาม่าเคยทำงาน แต่ว่าเรื่องมันยาวเนอะ เราแต่งงานกันไม่ได้ แต่หาม่าอยากมีลูกมากๆ เลยยอมมีลูกกับเขา ซึ่งก็คือไซโนกะ”

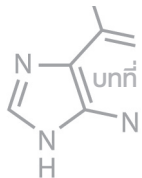
ที่แรกชิซุโกะอธิบายแค่นั้น แต่พอถามซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไซโนกะก็เข้าใจเรื่องราวไปเอง สรุปว่าชายคนนั้นมีครอบครัวอยู่แล้ว พอรู้ว่าชิซุโกะท้อง เขาไม่ยอมให้เธอเก็บลูกไว้ ถึงจะคลอดออกมา ก็รับรองบุตรไม่ได้ แต่ชิซุโกะเลือกที่จะเลี้ยงลูกตามลำพัง เธอเลิกกับเขา คลอดลูกแล้วไม่ได้ติดต่อกัน ไซโนกะจึงไม่เคยเห็นหน้าพ่อเลยสักครั้ง

ไซโนกะรู้เรื่องราวเหล่านั้นแล้ว ไม่ได้ซ็อกเป็นพิเศษ ความสนใจที่มีต่อพ่อกลับลดน้อยลงลงด้วยซ้ำ พอถามชิซุโกะว่า พ่อเป็นคนแบบไหน ก็ได้คำตอบว่า “เป็นคนอ่อนโยนและนิสัยดีมาก” รู้แค่นั้นก็พอแล้ว

ขณะที่ไซโนกะจ่อมจมอยู่กับความหลัง รถเมล์แล่นมาถึงป้ายหยุดรถที่หมาย เธอถือถุงกระดาษใส่ยาภิโทธิ ก้าวลงไปยืนบนทางเท้า

เดินไปสักพัก ก็ปรากฏอะพาร์ตเมนต์โครงสร้างไม้สองชั้นที่ถนนฝั่งซ้าย สองแม่ลูกตัดสินใจย้ายมาอยู่ที่นี่ เพราะเห็นตรงกันว่าชื่อ ‘อิรุกะไฮท์’¹

¹ เนินโลมา

บทที่ 1 ความลับกาเลียโอ

ฟังดูน่ารักดี แต่ละชั้นมีสี่ห้อง ถ้าจะขึ้นไปชั้นสอง ต้องใช้บันไดภายนอกอาคาร ห้องบนชั้นสองริมขวาเป็นปราสาทหลังน้อยของไซโนกะกับชิซุโกะ ไซโนกะขึ้นบันไดภายนอกอาคาร หยิบกุญแจในกระเป๋าถือพลางเดินไปที่ห้อง แสงไฟลอดผ่านช่องประตู ชิซุโกะกลับมาแล้วจริงๆ ด้วย ไซโนกะไขกุญแจ เปิดประตู ร้องว่า กลับมาแล้วคะ ทว่าไม่มีเสียงขานตอบอย่างเคยว่า กลับมาแล้วหรือ ไซโนกะปิดประตูกลางเอียงคอคงน ถอดรองเท้า รองเท้าของชิซุโกะยังอยู่ แสดงว่าไม่ได้ออกไปข้างนอก

ไซโนกะกวาดตามองรอบห้อง แต่ไม่เจอชิซุโกะ ทว่ากระเป๋าให้ตที่อีกฝ่ายถือเวลาไปทำงานวางอยู่ข้างโต๊ะกินข้าว

หญิงสาวก้าวขึ้นห้อง พบว่าประตูเลื่อนห้องน้ำเปิดอยู่ ข้างในเป็นอ่างอาบน้ำ ไฟเปิดอยู่ ประตูก็เปิดค้างไว้ ได้ยินเสียงน้ำไหลเบาๆ

“หม่าม้า?”

ไซโนกะเข้าไปในห้องน้ำ ชะโงกมองอ่างอาบน้ำแล้วตกตะลึง ชิซุโกะนอนหมดสติอยู่ขณะเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่ใช่กำลังอาบน้ำ

“หม่าม้า” ไซโนกะร้องลั่น เขย่าร่างแม่ แต่ไม่มีอาการตอบสนอง ไบหน้าอีกฝ่ายขาวซีดเหมือนหุ่นขี้ผึ้ง หลับตาสนิท

รถพยาบาล...ต้องเรียกรถพยาบาล... ไซโนกะออกจากห้องน้ำ หยิบสมาร์ตโฟนในกระเป๋าถือ แต่นึกไม่ออกว่า ถ้าจะเรียกรถพยาบาล ต้องโทรหมายเลขอะไร

ชิซุโกะถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลและเสียชีวิตหลังจากนั้นราวสามชั่วโมง เนื่องจากภาวะเลือดออกในเยื่อหุ้มสมอง วินาทีที่แพทย์ผู้รับผิดชอบการผ่าตัดมาแจ้งข่าวร้าย ไซโนกะวิ่งเวียนแทบยืนไม่ไหว

พวกไซโนกะไม่มีญาติพี่น้อง แต่ว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งที่ชิซุโกะไว้ใจและเคารพรัก สมัยไซโนกะยังเด็ก พอถึงวันหยุด ชิซุโกะจะพาไปเที่ยวบ้าน

หญิงคนนั้น เป็นบ้านเดี่ยวสีขาว หญิงคนนั้นอยู่คนเดียว ไม่มีลูก สามีก็ตายจากไปแล้ว

โซโนกะเรียกหญิงคนนั้นว่าคุณนาเอะ เพิ่งมารู้ชื่อเต็มเอาภายหลัง แต่ก็เรียกอีกฝ่ายว่าคุณนาเอะเหมือนเดิม คุณนาเอะแก่ว่าชิซุโกะเกือบสองรอบ ทั้งสองเจอกันที่สถานสงเคราะห์เด็กซึ่งชิซุโกะเคยทำงาน

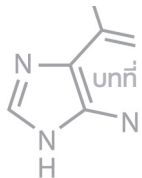
เวลาพวกโซโนกะไปเยี่ยม คุณนาเอะต้อนรับขับสู้ด้วยความยินดี บางครั้งก็เตรียมของขวัญอย่างของเล่นและเสื้อผ้าไว้คอยท่า ชิซุโกะดูผ่านคล้ายเวลาอยู่ต่อหน้าคุณนาเอะ รวากับเป็นลูกสาวแท้ๆ คุณนาเอะทำอาหารให้กินเป็นประจำ แต่ไม่ยอมให้ชิซุโกะช่วยเด็ดขาด บอกว่าวันหยุดก็ต้องพักร่างกาย

พอโซโนกะเติบโตขึ้น โอกาสที่สองแม่ลูกจะไปเยี่ยมคุณนาเอะก็ลดลง แต่ชิซุโกะไปเจอคุณนาเอะเป็นระยะ เวลาโซโนกะกลับมาบ้าน เห็นขนมหน้าตาน่ากินวางอยู่ ลองถามชิซุโกะดู ก็มักจะได้คำตอบว่า เป็นของฝากจากคุณนาเอะ

โซโนกะซ็อกเนื่องจากชิซุโกะจากไปกะทันหัน คนเดียวที่เป็นที่พึ่งให้เธอได้คือคุณนาเอะ พอโทร.ไปหา คุณนาเอะเจียบไปครู่หนึ่ง แล้วบอกว่าจะไปหาเดี๋ยวนี้ น้ำเสียงนั้นราบเรียบไม่สื่ออารมณ์

ทว่าเมื่อมาถึงโรงพยาบาลหลังจากนั้นไม่นาน คุณนาเอะร้องไห้จนตาบวม ผิวกายแทบไม่มีสีเลือด ครั้นเห็นร่างไร้วิญญาณของชิซุโกะในห้องผู้ป่วย ก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น

แต่หลังจากจ่อมจมอยู่กับความโศกเศร้าครู่หนึ่ง คุณนาเอะก็เป็นที่พึ่งได้จริงๆ เธอเตรียมจัดงานศพแทนโซโนกะอย่างขมขื่น เพราะอีกฝ่ายไม่รู้จะทำอะไรต่อไปดี และมาค้างคืนที่อะพาร์ตเมนต์เป็นเพื่อน เพราะเป็นห่วงว่าถ้าปล่อยให้โซโนกะอยู่คนเดียวคงจะว้าเหว หลังจากนั้นสองวัน งานศพวันเดียวจบก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

Unit 1 ความลับกาเลียโอ

โซโนกะนำอัฐิกลับมาที่อะพาร์ตเมนต์ สั่งซูชิมากินกับคุณนาอะ
“หนูจะทำยังไงต่อไปดี...” โซโนกะวางตะเกียบ กวาดตามองรอบห้อง
คุณนาอะยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

“เธอไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น ถ้ามีเรื่องทุกชีวิต ก็บอกฉันได้เลย
ชิซุโกะจิงก็เคยมาขอคำปรึกษาฉันตั้งหลายเรื่อง รวมทั้งเรื่องโซโนกะจิงด้วย”

ขอบคุณค่ะ โซโนกะเอ่ย เธอรู้เรื่องชิซุโกะเคยไปขอคำปรึกษาเกี่ยวกับ
เส้นทางการชีวิตของลูกสาว ที่โซโนกะไม่เรียนต่อมหาวิทยาลัย เลือกลง
ไปด้วยเรียนวิทยาลัยการออกแบบไปด้วย ก็เพราะคุณนาอะให้คำแนะนำ
ว่า เด็กหญิงควรมีความสามารถพิเศษติดตัว จะหางานทำได้ง่ายกว่า

“นี่อาจช่วยเหลือเธอได้บ้าง จะไปเที่ยวเปิดหูเปิดตาไปกับเพื่อนก็ได้นะ”

ตอนที่จะกลับ คุณนาอะพูดพร้อมกับยื่นซองให้ โซโนกะรู้ทันทีเลย
ว่าข้างในเป็นเงิน จึงปฏิเสธไปก่อน แต่สุดท้ายก็รับไว้ พอเปิดดูข้างในของ
หลังคุณนาอะกลับไปแล้ว เจอเงินหนึ่งแสนเยน โซโนกะซาบซึ้งใจ แน่นอน
เธอไม่คิดจะไปเที่ยว รู้ตัวดีว่าชีวิตต่อจากนี้จะลำบาก

พอคิดเรื่องอนาคตก็จิตตก ชิซุโกะเป็นเสาหลักครอบครัวที่เกื้อหนุน
โซโนกะทั้งเรื่องเงินทองและเรื่องจิตใจ เป็นทั้งกำแพงและหลังคาคอยคุ้มกัน
บททดสอบทั้งปวง ชิซุโกะอายุยังไม่ถึงห้าสิบ โซโนกะมองว่าแม่ยังแข็งแรง
และเป็นที่พึ่งให้เธอไปได้อีกนาน

ร้านดอกไม้ที่โซโนกะทำงานอยู่ตอนนี้ ชิซุโกะเป็นคนหามาให้ พอ
โซโนกะได้ทำงานที่นี่ ชิซุโกะเอ่ยปากเรื่องย้ายบ้าน ตอนนั้นทั้งสองอยู่ที่
จังหวัดชิบะ ถ้าโซโนกะทำงานที่ร้านดอกไม้ตอนกลางวัน แล้วไปเรียนภาคค่ำ
ที่วิทยาลัย จะเป็นเรื่องลำบาก ชิซุโกะคิดจะเปลี่ยนงานอยู่แล้ว เลยบอก
ว่านี่เป็นโอกาสดี พอโซโนกะถาม ก็ได้คำตอบว่าชิซุโกะได้งานทำที่ศูนย์
อาหารกลางวันของโรงเรียนแล้ว ชิซุโกะคงจะคิดเรื่องอนาคตของโซโนกะ
เลยเตรียมการอย่างรอบคอบ ตอนนั้นโซโนกะรู้ซึ่งถึงความมุ่งมั่นของชิซุโกะ

คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ยากเลี้ยงลูกสาวให้เติบโตมาเป็นคนดี และความรักของคนเป็นแม่

นับตั้งแต่ชิซูกะตายจากไป ไชโนกะก็เริ่มใช้ชีวิตตามลำพังอย่างอ้างว้าง จะใช้เงินมือเติบไม่ได้ และจะหวังพึ่งคุณนาเอะไปตลอดไม่ได้ด้วย เพราะสุดท้ายแล้วเธอก็เป็นคนอื่น ไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบชิซูกะอะไรทั้งนั้น คุณนาเอะอาจมีสายสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับชิซูกะก็จริง แต่กับตนเองมันไม่ถึงขนาดนั้น ไชโนกะวิเคราะห์สถานการณ์อย่างมีสติ

อยู่มาวันหนึ่ง ผู้จัดการร้านดอกไม้เรียกไชโนกะไปพบ ผู้จัดการเป็นหญิง ชื่ออาโอยามะ เธอเป็นห่วงเป็นใยไชโนกะ

ผู้จัดการอาโอยามะอยู่กับลูกค้าผู้ชายใส่สูท อายุชานามน่าจะสามสิบกว่า “คุณลูกค้าท่านนี้กำลังหาดอกไม้ไปใช้เรื่องงาน ฉันลองถามรายละเอียดแล้ว คิดว่าไชโนกะน่าจะช่วยเหลือได้”

“เรื่องอะไรหรือคะ”

“คุณลูกค้าบอกว่าอยากให้ช่วยจัดดอกไม้ที่เข้ากับเพลง”

“เพลง? เพลงอะไรคะ”

ไชโนกะถาม ลูกค้าชายหยิบสมาร์ตโฟนออกมาปิดหน้าจอไม่นานก็ได้ยินเสียงเพลงแว่วมา เป็นเพลงคลาสสิกที่มีแต่เสียงอเล็กทรอนิกส์

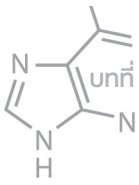
“ยังมีเพลงอื่นอีกเจ็ดเพลง ผมอยากได้ดอกไม้ที่เข้ากับแต่ละเพลง สรุปรว่าต้องจัดดอกไม้แปดแบบ พอจะจัดดอกไม้ภายในสองสามวันได้ไหมครับ”

“ว้าย งานยากนะคะ” ไชโนกะหลุดอุทาน แล้วพูดต่อทันที “แต่ก็น่าสนุก...”

“รับงานนี้ไหม”

ผู้จัดการอาโอยามะถาม ลองดูคะ ไชโนกะตอบ

ลูกค้าชายยื่นนามบัตรให้และแนะนำตัว เขาชื่ออูเอซุจิ เรียวตะ ทำงานเกี่ยวกับคลิบวิดีโอ

บทที่ 1 ความลับกาสิโน

ทั้งสองรีบฟังเพลงและปรึกษาหารือกัน หลังจากฟังเพลงทั้งหมดจบหนึ่งรอบ โซโนกะเสนอความเห็นว่าจะลองจัดดอกไม้โดยเน้นไปที่เนทีฟฟลาวเวอร์² ดีไหม

“เนทีฟฟลาวเวอร์? คือดอกไม้อะไรหรือครับ”

โซโนกะส่ายหน้าให้คำถามของอูเอซุจิ

“นั่นไม่ใช่ชื่อดอกไม้ค่ะ เป็นคำเรียกดอกไม้ที่มีเอกลักษณ์ในท้องถิ่นนั้นๆ ส่วนใหญ่เป็นดอกไม้ที่ปลูกในออสเตรเลีย และแอฟริกาใต้ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวค่ะ”

โซโนกะหยิบดอกลิลาวาเดนดรอน ดอกเบอร์ซีเลีย และดอกซิลเวอร์บรูเนียที่อยู่ในร้านวันนั้นให้อูเอซุจิดู

“ดีเลย” นัยน์ตาเขาเป็นประกาย “คุณจะนำดอกไม้พวกนี้มาจัดรวมกันใช้ไหมครับ”

“เนทีฟฟลาวเวอร์มีกลิ่นดอกไม้ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ฉะนั้นน่าจะช่วยให้ดูหลากหลายดีค่ะ”

“วิเศษเลย ผมยกให้คุณจัดการ ฝากด้วยนะครับ”

ค่ะ โซโนกะตอบ นับตั้งแต่ชิซูกะเสียไป เธอเพิ่งจะรู้สึกมีกำลังใจเป็นครั้งแรก

อันที่จริง เวลาทำงานนี้ก็เพลินจนลืมเวลาไปเลย อูเอซุจิบอกว่าจะนำดอกไม้ไปใช้กับคลิวิดีโอ แต่คิดว่าผลงานจัดดอกไม้จะไปปรากฏต่อสายตาคนตั้งมากมาย โซโนกะก็รู้สึกกดดัน แต่เป็นงานที่มีความหมาย

สามวันต่อมา อูเอซุจิเห็นการจัดดอกไม้แบบแล้วทำท่ากำหมัดสองข้างสะใจ

“ผมกำลังตามหาสิ่งนี้อยู่พอดีเลย อยากได้ผลงานที่ทำตามสัญญาชตาญาณ ไม่ยึดติดกับสามัญสำนึกหรือแนวคิด นอกจากความงามของ

² Native flower ดอกไม้พื้นเมือง

ดอกไม้แล้ว ผมยังสัมผัสได้ถึงพลังชีวิตพร้อมกับความเป็นอนิจจัง ไรที่ติดครับ”

โซโนกะเงินกับคำเยินยอ ตัวเธอเองไม่ได้มั่นใจขนาดนั้น คิดว่าแค่ สอบผ่านก็ดีแล้ว แต่พอได้รับคำชม ก็ไม่ได้รู้สึกแย่นั่นเป็นผลมาจากความรู้สึกที่มีต่ออุเอซุจิ ความรู้สึกแรกพบไม่ได้แย่อยู่อแล้ว เขาเป็นคนรูปร่างกำยำ หน้าตาคมเข้ม แถมยังมีวาทศิลป์ คำพูดแต่ละคำมีพลังโน้มน้าวใจ เขาดูเป็นคนดีนะ ตอนที่เขาชวนไปกินข้าววันหลัง เพื่อเป็นการตอบแทนที่ช่วยทำงาน เธอจึงรับคำชวนอย่างง่ายดาย ลืมแม้แต่จะปฏิเสธตามมารยาท

ร้านที่เขาพาเธอไปวันหลังคือร้านอาหารฝรั่งเศสหรูในย่านนิฮมบาชิ เธอไม่เคยมาร้านหรูๆ แบบนี้ เลยประหม่า อุเอซุจิจึงพูดคุยกับพนักงานในร้านอย่างคุ้นเคยและเลือกเมนูให้

ตั้งแต่เกิดมา โซโนกะเพิ่งจะเคยกินอาหารฝรั่งเศสขนานแท้ อร่อยไปหมดทุกอย่างเลย เธอรู้สึกราวกับฝันไป ทั้งที่จีบไวน์ไปแค่นิดเดียว แต่รู้สึกตัวเบาหวิว

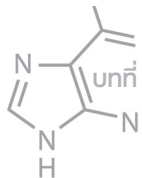
อุเอซุจิพูดเก่งเหมือนเดิม เปิดฉากด้วยเรื่องเข้าใจยาก แต่ก็โยงไปเรื่องใกล้ตัวได้อย่างไม่น่าเชื่อ คุยเล่นกันอยู่ดีๆ ก็โยงเข้าเรื่องธุรกิจในวันข้างหน้าได้ ทำให้โซโนกะไม่เบื่อเลย

“ผมจะดีใจนะ ถ้าเราได้เจอกันอีก”

เขาพูดแบบนี้ตอนแยกจากกัน โซโนกะนึกคำปฏิเสธไม่ออกเลย

เธอจึงเริ่มคบหากับอุเอซุจิ พอซึซุโกะไม่อยู่แล้ว การได้พบกับชายคนนี้ถือเป็นชิ้นส่วนที่มาเติมเต็มหัวใจเธอในช่วงเวลาเปล่าเปลี่ยว โซโนกะปรึกษาอุเอซุจิเรื่องต่างๆ เช่น การทำงาน การคบเพื่อน อุเอซุจิให้คำตอบที่เปี่ยมด้วยความมั่นใจเสมอ ไม่ชวนให้รู้สึกลังเล โซโนกะเดาว่าคงเป็นเพราะว่าเขามีประสบการณ์ทำงานเยอะ จึงมองว่าเขาเป็นที่พึ่งได้

เธอชวนอุเอซุจิไปที่ห้องครั้งแรกหลังเริ่มคบหากันได้หนึ่งเดือน เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ทั้งสองมีความสัมพันธ์กันที่โรงแรมไนโตเกียว ตอนนั้นอุเอซุจิ

บทที่ 1 ความลับกาสิเลโอ

นอนอยู่บนเตียงบอกว่า “ผมอยากไปห้องไซโนกะจังเลย”

เธออายุที่จะให้เขามาเห็นห้องพักในอะพาร์ตเมนต์เก่าๆ แต่ก็บอกตัวเองว่า สักวันหนึ่งเขาก็ต้องรู้อยู่ดี

อุเอซุจินึงแก้อีโต้ะกินข้าวบ้านๆ กวาดตามองรอบห้อง พิมพ์ว่าห้องสวยดี “ห้องเป็นระเบียบเรียบร้อยดี แล้วก็กว้างกว่าที่คิด”

“เพราะฉันเคยอยู่กับแม่ค่ะ”

ที่นี้อายุสี่สิบปีแล้ว ไซโนกะว่าแล้วแลบลิ่น ยกไหล่

“ขอเสียมารยาทถามอะไรหน่อยได้ไหม ค่าเช่าเท่าไร”

“ห้าหมื่นแปดพันเยน ค่าส่วนกลางสองพันเยน”

“หกหมื่นเยนเหวอ จ่ายไหวรี”

“ช่วงนี้ก็”

อุเอซุจินึงเงิบทำหน้าครุ่นคิด หยิบกระเป๋าต๋างค์ออกมาซ้าๆ แล้ววางเงินสามหมื่นเยนไว้บนโต๊ะ “จ้ัน ผมช่วยออก”

ไซโนกะตกใจ สายหน้า “ไม่ต้องหรอกค่ะ”

“รับไปเถอะน่า อีกร้อยผมก็อยากมาห้องนี้อีก”

“คุณจะมาเมื่อไรก็ได้อยู่แล้วนี่...”

“ถ้าไซโนกะไม่รับไว้ ผมก็ลำบากใจ แต่ถ้าไซโนกะรับไว้ ผมจะมาเมื่อไรก็ได้ไม่ต้องเกรงใจ”

“คุณไม่ต้องเกรงใจก็ได้”

“ไม่ได้หรอก ผมไม่อยากจะให้ไซโนกะทำเหมือนผมเป็นลูกค้า”

พออีกฝ่ายพูดแบบนี้ ไซโนกะจำต้องรับไว้ จ้ันก็ได้ เธอยื่นมือไปหยิบเงินสามหมื่นเยน

คืนนี้ไซโนกะลงมือทำอาหาร ไม่ใช่เมนูอลังการ และไม่ไ้มันใจในรสชาติ แต่อูเอซุจิกินแล้วชมเปาะว่าอร่อย จากนั้นมานอนด้วยกันบนฟูกเย็นๆ

“ซู้ตเตียงเถอะ” อุเอซุจิบอกไซโนกะในท่านอนหนุนแขน “จะได้ไม่ต้องเอาฟูกไปเก็บไว้ในตู้ติดผนัง”

“ราคาประมาณเท่าไรหรือคะ”

“เดี๋ยวผมซื้อเอง โซโนกะไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ว่าแต่นี้ตุ๊กตาอะไร”

อุเอซุจิหยิบตุ๊กตาที่วางอยู่ตรงหัวนอน เป็นตุ๊กตาทำมือเก่าๆ สวมเสื้อเสวตเตอร์ลายทางน้ำเงินสลักชมพู แต่ว่าสีซีดไปพอสมควร

“ของดูต่างหน้าแม่” โซโนกะตอบสั้นๆ

“เอามาอนด้วยกันตลอดเลยเหรอ”

“เอามาวางไว้ข้างๆ เวลาจะนอนคะ”

“เหรอ ถ้าผมซื้อเดียว จะได้ย้ายไปไว้ในชั้นวางของ” อุเอซุจิวางตุ๊กตาไว้ที่เดิม

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งสองออกจากห้อง ตอนนั้นโซโนกะมอบกุญแจสำรองให้อุเอซุจิ

ตั้งแต่นั้นมา อุเอซุจิมาที่ห้องเป็นประจำ มาถึงขึ้นเรื่อยๆ จนโซโนกะกลับมาถึงห้องแล้วเจอเขานอนอยู่บนเตียงเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว ถ้าเขามากก็ต้องนอนค้าง จึงต้องเตรียมกางเกงใน ถุงเท้า และชุดสูทมาไว้เปลี่ยนใส่ไปทำงานในวันรุ่งขึ้น

“ผมคืนห้องแล้วย้ายมาอยู่ที่นี่ดีกว่าไหมนะ” อุเอซุจิเปรยขณะกินมื้อเย็นกันสองคน “เพราะว่าห้องนั้น ผมแค่กลับไปนอนเฉยๆ”

ห้องที่อุเอซุจิเช่าเป็นห้องเดี่ยวกว้างหกลูกโซ โซโนกะเคยไปแค่นั้นเดียว ห้องดูดี แต่ไม่มีพื้นที่ให้นั่งสบายๆ

“จะดีหรือคะ ห้องนี้ซ่อมซ่อมจะตาย”

“ผมชินแล้ว คับที่อยู่ได้ คับใจอยู่ยาก” อุเอซุจียิ้ม “งั้น ตกลงตามนี้”
คะ โซโนกะพยักหน้า

อุเอซุจีย้ายมาอยู่ด้วยหลังจากนั้นหนึ่งสัปดาห์ ข้าวของเขาน้อยจนน่าตกใจ เขาบอกว่า ตัวเองไม่ได้เป็นคนบ้าหอบฟาง

ทั้งสองเริ่มต้นใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน ตื่นเช้ามาแล้วเห็นคนรักอยู่ข้างๆ ซ่างเป็นชีวิตที่แปลกใหม่และน่าตื่นเต้น แม้โซโนกะจะทำอาหารไม่เก่ง ขอ

แต่คุณเชซุจินแล้วผมว่าอ่วย เธอก็ดีใจแล้ว

2

รถคันที่ สน.ห้องที่เตรียมไว้ให้ไม่โชรตตำรวจ แต่เป็นรถเก๋งสีขาว
คุณานางนั่งทอดนุ้ยอยู่ที่เบาะหลัง ถ้ารถตำรวจจอดแค่ตรงไหล่ทางหลวง
หรือในย่านที่อยู่อาศัย ชาวบ้านละแวกนั้นจะเกิดความอยากรู้อยากเห็น
ถ่ายรูปเอาไปโพสต์ลงสื่อโซเชียล

“จากที่นี้ไปอะพาร์ตเมนต์นั้น ใช้เวลาประมาณเท่าไร” คุณานาง
ถามตำรวจคนขับ ชื่อจ่าโยโกยามะ สังกัดแผนกความปลอดภัยชุมชน
น่าจะอายุสามสิบเศษๆ

“คิดว่าสิบนาทีนิดๆ ครับ ระยะทางเกือบสามกิโล”

“ก็ไม่ไกลนะ จั่งนี้ ฝากด้วยละ”

ครับ โยโกยามะพยักหน้าแล้วติดเครื่องยนต์

อูตสึมิ คาโอรุใช้สมาร์ทโฟนอยู่ข้างๆ คุณานาง ภาพแผนที่แสดงบน
หน้าจอ คงกำลังตรวจสอบสภาพภูมิศาสตร์แถวนี้

“สถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุดอยู่ตรงไหน” คุณานางถามขึ้นมา

อูตสึมิ คาโอรุเอียงคอเล็กน้อย ตอบว่า

“ถ้าจะเอาคำตอบตอนนี้ก็คือ สถานีคิตะอายาเซะ โตเกียวเมโทร
สายชิโยดะ หรือไม่ก็สถานีโรกุโจ สึกุบะเอ็กซ์เพรส ถ้าให้ตอบก็เป็นสอง
สถานที่ที่ใกล้ที่สุด”

“พูดแบบนั้น หมายความว่าอยู่ไกลทั้งคู่เลยรึ”

“ถ้าเดินไปก็ใช้เวลาราวครึ่งชั่วโมงค่ะ”

“นั่นก็คงเรียกว่าสถานีที่ใกล้ที่สุดไม่ได้หรอก ชาวบ้านเขาจะเดินกันรี”

“ถ้าไม่มีรถส่วนตัว ก็คงนั่งรถเมล์ครับ” โยโกยามะตอบ “ปกติแล้วจะนั่งรถเมล์ใหญ่ไปลงสถานีอายามะะ ไม่นั่งก็ขี่จักรยานครับ”

“อ้อ”

ไม่สะดวก แต่ก็คงดีต่อสุขภาพ คุณานางิจิคิดเป็นจริงเป็นจัง เมื่อเทียบกับสมัยหนุ่มๆ เขาเคลื่อนไหวร่างกายน้อยลง นึกว่าถ้าได้เลื่อนขั้นเป็นหัวหน้าทีมแล้วจะผอม เพราะแรงกดดันหนักหน่วง แต่เอวกางเกงคับขึ้นทุกปี โดนตำรวจชั้นผู้ใหญ่ทักบ่อยๆ ว่าดูภูมิฐานขึ้นเยอะเลยนะ แต่เขาไม่ยกกะตือใจสักนิด

รถยนต์พาตำรวจทั้งสามแล่นไปบนทางหลวงอีกเล็กน้อยแล้วเลี้ยวซ้าย ถนนเลนเดียวทอดตัวคดโค้งเล็กๆ ไปทางทิศเหนือ บ้านเรือน โรงงาน และศูนย์รวมวัสดุก่อสร้างเรียงรายอยู่สองข้างทาง

โยโกยามะขับผ่านโรงเรียนประถมศึกษาแล้วเหยียบเบรก จอดรถบนไหล่ทาง

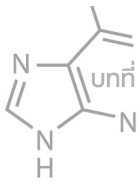
“อะพาร์ตเมนต์นี้แหละครับ” โยโกยามะพูดพร้อมกับมองไปทางซ้าย คุณานางิจิมองไปนอกหน้าต่าง เห็นอะพาร์ตเมนต์โครงสร้างไม้สูงสองชั้น ตัวหนังสือบนกำแพงเขียนว่า ‘อิรุกะ ไฮท์’ เริ่มเลื่อนราง แต่ละชั้นมีสี่ห้อง ตำรวจในเครื่องแบบยืนอยู่ที่ห้องริมขวาชั้นสอง ที่นั่นคือห้องเจ้าปัญหา

คุณานางิจิรองโยโกยามะดับเครื่องยนต์ แล้วค่อยลงจากรถ

เขาเดินไปยังอะพาร์ตเมนต์พรางมองรอบตัว มีบ้านเรือนหลายหลัง แต่ทางขวามือมีร้านติดป้ายอิซากายะ³ ข้อความในป้ายระบุว่าให้บริการคาราโอเกะด้วย คงจะติดวัสดุกันเสียง ถ้าเสียงลูกค้ายาวร้องเพลงเล็ดลอดออกมาจากร้าน จะรบกวนเพื่อนบ้าน

คุณานางิจิกับอุตสึมิ คาโอรุขึ้นบันไดภายนอกอะพาร์ตเมนต์ตามหลัง

³ บาร์สไตล์ญี่ปุ่น

บทที่ 2 ความลับกาลิเลโอ

โยโกยามะไป โยโกยามะร้องเรียกตำรวจเผ่ายาม อีกฝ่ายไขกุญแจเปิดประตู
“เชิญครับ”

คุซานางิสวมถุงมือ เดินไปที่ประตูตามคำเชิญของโยโกยามะ
เปิดประตูเข้าไปเจอพื้นที่ว่างร่องเท้าแคบๆ คุซานางิถอดรองเท้า
ก้าวขึ้นห้อง ได้กลิ่นน้ำหอมปรับอากาศจางๆ

เขากอดอก กวาดตามองทั่วห้อง ข้างหน้าเป็นพื้นที่ทำครัวและกิน
ข้าว ข้างในมีสองห้อง ทั้งคู่น่าจะเป็นห้องเสื่อทาทามิ โต๊ะกินข้าวตัวเล็กรูป
ทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า เก้าอี้วางหันหน้าเข้าหากัน บนโต๊ะมีแค่กล่องกระดาษ
ทิชชู ตู้เก็บถ้วยจานขนาดเล็กและโทรทัศน์จอแอลซีดีเครื่องเล็กวางชิดผนัง

คุซานางิเดินเข้าไปข้างใน สะโงกมองห้องทางซ้าย โต๊ะคอมพิวเตอร์
กับเก้าอี้ตั้งอยู่ริมหน้าต่าง คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเครื่องใหญ่กว่าที่คุซานางิ
เคยเห็นทั่วไป

ในชั้นวางหนังสือขนาดเล็กมีข้าวของกระจุกกระจิกเยอะกว่าหนังสือ
มีวางอยู่ด้วย

“ห้องนี้ไม่มีร่องรอยตรวจสอบเลยนี่นา” คุซานางิรำพึง

“ในการตรวจค้นครั้งที่แล้ว แทบจะไม่ได้แตะต้องห้องนี้เลยครับ”

โยโกยามะเอ่ย “เพราะได้รับคำสั่งมาว่า ถ้าเก็บดีเอ็นเอกับเส้นผมและขน
แล้ว พยายามอย่าแตะต้องอะไร”

“อ้าวเหออ”

คุซานางิมองอีกห้องหนึ่ง ในนี้มีเตียงคู่ ตู้ไปใหญ่วางชิดผนัง ราวแขวน
เสื้อวางกันระหว่งเตียง เพียงแค่นี้ก็เต็มห้องแล้ว บนราวแขวนเสื้อมีไม้
แขวนเสื้อเปล่าอยู่หลายอัน

พอเปิดประตูตู้ติดผนัง มีกล่องเสื้อผากับลังกระดาษวางซ้อนกัน

“หัวหน้าคะ” อุตสึมิ คาโอรุร้องเรียก “ไม่มีเครื่องสำอาง”

“เครื่องสำอาง?”

“ฉันดูที่อ่างล้างหน้าแล้ว แต่ว่าไม่เจอพวกเครื่องสำอางเลย ไม่มี น้ำตบและครีมหน้านม คลื่นซึ่งออยล์ก็ไม่มี น่าจะมีคนจงใจนำออกไปคะ”

“เข้าใจแล้ว”

สรุปว่ามีความเป็นไปได้สูงที่เจ้าของห้องนี้จึงใจหายตัวไป ช่างสังเกต สัมกับเป็นผู้หญิงจริงๆ

เมื่อห้าวันที่แล้ว 6 ตุลาคม เฮลิคอปเตอร์ของหน่วยยามฝั่งพบศพ ลอยอยู่ในอ่าวมินามิโบไซ ศพได้รับความเสียหายรุนแรง ดูจากเสื้อผ้า รุปร้าง และทรงผมแล้ว สันนิษฐานว่าน่าจะเป็นชายอายุ 20-40 ปี ไม่พบ หลักฐานระบุบุคคล แต่พอสังเกตศพอย่างละเอียด ก็เจอข้อเท็จจริงสำคัญ มีบาดแผลน่าจะเป็นรอยกระสุนอยู่ที่หลัง ผลการชันสูตรพลิกศพระบุว่า พบกระสุนในร่างกาย ผู้ตายถูกยิงที่หลัง จึงไม่น่าจะเป็นการฆ่าตัวตาย แต่ถูกใครสักคนยิงสังหาร

จากการสอบถามตำรวจทั่วประเทศ มีความเป็นไปได้สูงว่าผู้ตายน่าจะเป็นบุคคลที่หายสาบสูญไปในแขวงอาดาจิ กรุงโตเกียว เป็นชายชื่อ อูเอซุจิ เรียวตะ หญิงที่อาศัยอยู่กับเขามาแจ้งความไว้เมื่อวันที่ 29 กันยายน เจ้าหน้าที่รับแจ้งความคนหาย พยายามจะติดต่อเธอ แต่ว่าโทร. มือถือไม่ติด เลยจำเป็นต้องไปหาที่อะพาร์ตเมนต์ แต่เธอไม่อยู่ ลองโทร.ไปที่ทำงาน แต่ได้คำตอบว่าลาพักร้อน แถมเธอยังส่งใบลาเข้าวันที่ 2 ตุลาคม หลังจากไปแจ้งความคนหายสามวัน เธอไม่ได้ปรึกษาที่ทำงานล่วงหน้าเลย น่าจะเป็นการลาปุบปับ

ตำรวจได้ข้อเท็จจริงใหม่ อูเอซุจิ เรียวตะเช่ารถที่บริษัทเช่ารถแห่งหนึ่งในแขวงอาดาจิ เมื่อวันที่ 17 กันยายน และมีกำหนดคืนรถวันที่ 28 แต่เลยกำหนดมาแล้ว ก็ยังไม่เอารถมาคืน พนักงานโทร.เข้ามือถือ ก็ติดต่อไม่ได้ จึงลองไปตามที่อยู่ซึ่งระบุไว้ในใบขับขี่ แต่เขาย้ายบ้านไปหลายเดือนแล้ว บริษัทเช่ารถจึงแจ้งความทรัพย์สินหายวันที่ 5 ตุลาคม

สน. ท้องที่ออกหมายจับอุเอซุจิ เรียวตะ ความผิดฐานลักทรัพย์ และไปค้นบ้าน เก็บแบงก์สีพันและมีดโกนมาตรวจดีเอ็นเอ พบว่าตรงกับศพที่เจอในอ่าวมินามิโบโซ

จากนั้นไม่นาน ตำรวจพบรถคันที่อุเอซุจิเข้าไปอยู่ในที่จอดรถของศูนย์การค้าในเมืองทาเตยามะ ภาพจากกล้องวงจรปิดซึ่งติดตั้งอยู่ตรงทางเข้าระบุว่า รถคันนี้ขับเข้ามาวันที่ 27 เวลาสองทุ่มเศษ คนรายน่าจะเป็นคนขับ แต่ไม่สามารถยืนยันได้ เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานตรวจค้นภายในรถ พบร่องรอยการทำความสะดวกอย่างพิถีพิถัน และเส้นผมหนึ่งเส้น

ตำรวจจึงดำเนินการสืบสวนคดีฆาตกรรมและทิ้งศพ ขอความร่วมมือไปที่แผนกสืบสวน 1 กรมตำรวจนครบาล ผู้ที่มาจับผิดชอบคดีนี้คือ คุณชานางิ คาดว่าจะมีการตั้งกองบัญชาการสืบสวนร่วมกับ สภ. จังหวัดชิบะ คุณชานางิจึงมาดูที่อยู่ของเหยื่อไว้ล่วงหน้า

“เจ้าของที่นี้พักอยู่แถวนี้ใช่ไหม” คุณชานางิหันไปถามโยโกยามะ

“ใช่ครับ เป็นบ้านเดี่ยวอยู่ใกล้ๆ นี้เอง”

โยโกยามะตอบว่า เจ้าของบ้านชื่อทามูระ

คุณชานางิพยักหน้า หันไปหาอุตสึมิ คาโอรุ

“ไปเรียกตัวมา ถ้าเขาอยู่ ก็พามาเลย”

รับทราบค่ะ ตำรวจหญิงตอบแล้วเดินออกไป

คุณชานางิเบนสายตากลับมาหาโยโกยามะ

“ช่วยเล่าเรื่องตอนที่รับแจ้งความให้ละเอียดกว่านี้หน่อยได้ไหม”

“ได้เลยครับ” โยโกยามะตอบอย่างรำเริง ตอนที่มีความแจ้งความ

ว่าอุเอซุจิ เรียวตะหายตัวไป เขาเป็นคนรับแจ้งความ

ทั้งสองนั่งประจันหน้ากันบนโต๊ะกินข้าวตัวเล็ก คุณชานางิหยิบพับกระดาษจากอกเสื้อยื่นให้ เป็นสำเนาใบแจ้งความคนหาย ชื่อผู้แจ้งความคือ ‘ชิมาอูจิ โซโนกะ’ เธออาศัยอยู่กับอุเอซุจิ เรียวตะ

“คุณชิมาอูจิให้การว่า เห็นอูเอซุจิครั้งสุดท้าย เข้าวันที่ 27 เดือนที่แล้วครับ”

“อ้อ เธอเล่าว่า เขาไปเที่ยวเที่ยวโตกับเพื่อนสองวันหนึ่งคืน พอกลับมาแล้วก็หายตัวไป วันถัดมาก็ยังไม่กลับ เธอจนปัญญา ไม่รู้ว่าจะไปสอบถามใคร พอตกตึกแล้ว ก็ยังเป็นห่วง เลยบึ่งมาที่ สน.ครับ”

“อูเอซุจิทำงานอะไร ถ้าเป็นพนักงานบริษัท ที่ทำงานน่าจะซุกมุ่น วุ่นวาย”

“เขาลาออกจากที่ทำงานเก่า มาทำงานอิสระครับ น่าจะกำลังเตรียมเปิดออฟฟิศ เขาทำงานเกี่ยวกับคลิป์วิดีโอ แต่คุณชิมาอูจิไม่ทราบรายละเอียดครับ”

“ทำงานอิสระเกี่ยวกับคลิป์วิดีโอหรือ...”

เป็นวงการที่ไม่คุ้นเคยเลย ที่มองว่าน่าสงสัย นั่นเป็นข้อพิสูจน์ว่าเขาแก่แล้วหรือ

“คุณชิมาอูจิไม่ได้ติดต่ออูเอซุจิระหว่างไปท่องเที่ยวเลยรี อย่างเช่น โทรศัพท์ อีเมล แล้วก็โซเชียล”

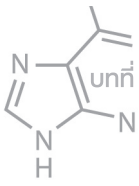
“เธอส่งข้อความไปหลายครั้งครับ แต่เวลาผ่านไปนานแล้ว เขาก็ไม่อ่าน โทร.ไปก็ไม่รับ เลยเป็นห่วง แต่ว่าเคยเกิดเรื่องทำนองนี้มาแล้ว ตอนนั้นเขาปิดสมาร์ตโฟน เธอจึงคิดว่าคราวนี้ก็คงจะเหมือนกัน”

“ท่าทางคุณชิมาอูจิเป็นยังไงบ้าง มีอะไรผิดปกติบ้างไหม”

โยโกยามะกอดอก เอียงคอครางอึม

“จะพูดยังไงดีล่ะ เธอดูเป็นห่วงมาก และว่าห่วงถึงขนาดมาแจ้งความคนหายครับ สีหน้าก็ไม่ค่อยดี เวลากรอกเอกสาร มือสั่นเทา คนที่มาแจ้งความคนหาย มักจะมีอาการกับกริยาแบบนั้น ผมเลยไม่รู้สึกรู้ว่าผิดปกติครับ”

“เรื่องที่บอกว่าไปเที่ยวเที่ยวโตกับเพื่อน ได้ถามชื่อเพื่อนคนนั้นและที่อยู่ติดต่อแล้วหรือยัง”

บทที่ 2 ความลับกาสิเลโอ

โยโกยามะได้ยื่นคำถามของคุณานางิแล้วนิ้วน้าล่ำปากใจ “ขอโทษ
ครับ ผมยังไม่ได้...”

“จันรี ก็ช่วยไม่ได้นะ จันแค่ถามดูเฉยๆ”

ได้ยินเสียงเคาะประตูดังมาจากหน้าห้อง อุตสึมิ คาโอรุโผล่หน้ามา

“พาคุนทามูระ เจ้าของอะพาร์ตเมนต์มาแล้วค่ะ”

“ให้เข้ามาเลย”

ชายอ้วนสวมเสื้อคาร์ดิแกนเดินเข้ามาตามที่อุตสึมิ คาโอรุบอก อายุ
อานามน่าจะราวๆ หกสิบห้า

โยโกยามะลุกขึ้นยืน เคารพทามูระนั่งเก้าอี้ คุณานางิก็ลุกขึ้น แนะนำตัว

“ขอโทษที่รบกวนเวลานะครับ”

ทามูระพยักหน้าด้วยแววตาทะลึงๆคนระแวดระวัง นั่งลงบนเก้าอี้

คุณานางิก็นั่งลงตามเดิม “ทราบเรื่องแล้วใช่ไหมครับ”

ทามูระถอนหายใจ “เจอเรื่องแบบนี้ แย่เลยครับ”

“รู้จักมักคุ้นกับคุณอุเอซุจิรีเปล่าครับ”

คุณานางิถาม ทามูระขมวดคิ้วอย่างเคลือบแคลง “คุณอุเอซุจิ?”

“หัวหน้าคะ ดูเหมือนมีเรื่องเข้าใจผิดนิดหน่อย” อุตสึมิ คาโอรุพูดแทรก

“เข้าใจผิด? เรื่องอะไร”

“ฝ่ายหญิงเป็นคนเช่าห้องค่ะ คุณอุเอซุจิเป็นฝ่ายย้ายเข้ามาอยู่
ด้วยทีหลัง”

“อ้าวเหวอ”

“ขอโทษครับ ผมลืมอธิบายไป” โยโกยามะที่ยืนอยู่ข้างๆ ค้อมศีรษะ
“คุณชิมากูจิ โชนิกะเป็นผู้เช่าห้องนี้ครับ”

จะว่าไปแล้ว เขาไม่ได้คิดเลยว่าใครเป็นผู้เช่าห้อง พอได้ยินว่าชาย
หญิงอยู่ด้วยกัน เลยคิดไปเองว่าฝ่ายชายน่าจะเป็นผู้เช่า

คุณานางิหันกลับไปหาทามูระ

“จั้น ช่วยเล่าเรื่องเกี่ยวกับคุณชิมาอูจิให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ”

“ไม่มีปัญหา แต่ผมไม่รู้เรื่องการหายตัวนะครับ หมู่นี้ไม่ได้สนิทสนมกันขนาดนั้น”

“เอาเท่าที่รู้จักได้ครับ เริ่มจากคุณชิมาอูจิมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไรครับ”

“เดือนมีนาคม เมื่อห้าปีที่แล้ว ย้ายมาอยู่กับผู้ปกครอง”

“อยู่กับผู้ปกครอง?”

“เธออยู่กับแม่ครับ แม่เป็นคนทำสัญญาเช่า”

“ตอนนี้แม่อยู่ที่ไหนครับ”

ทามูระเอียงคอ สายหน้า “เสียไปแล้วครับ เมื่อประมาณปีครึ่ง”

“ประสบอุบัติเหตุหรืออะไรครับ”

“ป่วยครับ เลือดออกในเยื่อหุ้มสมองระหว่างทำความสะอาดอ่างอาบน้ำ ลูกสาวมาเจอเข้า เลยเรียกรถพยาบาล แต่ว่าไปสิ้นใจที่โรงพยาบาล น่าเวทนานะครับ อายุยังไม่ถึงห้าสิบเลย”

ทามูระเล่าว่า สองแม่ลูกย้ายมาจากจังหวัดชิบะ เนื่องจากชิมาอูจิโซโนเกะเรียนจบมัธยมปลาย ชิซุโกะผู้เป็นแม่ทำงานอยู่ที่ศูนย์อาหารกลางวันของโรงเรียน ส่วนโซโนเกะทำงานที่ร้านดอกไม้ในย่านอุเอโนะ และเรียนภาคค่ำที่วิทยาลัย สองแม่ลูกไม่ได้มีเงินทองมากมาย แต่ก็ไม่เคยค้างค่าเช่าห้องจนกระทั่งชิซุโกะเสียชีวิตกะทันหัน

“ครอบครัวนี้น่าเวทนา ลูกสาวเป็นพนักงานสัญญาจ้างของร้านดอกไม้ แล้วได้บรรจุเป็นพนักงานประจำ เลยพอจะลืมตาอ้าปากได้ แต่ก็มีความสุขได้ไม่นาน คุณโซโนเกะก็มีดีบาด้าน ตั้งแต่นั้นมาเริ่มจ่ายค่าเช่าซ้ำเป็นครั้งแรก”

“แต่เธออยู่ห้องเดิมมาตลอดเลยใช่ไหมครับ”

“เธอลังเลเหมือนกันว่าจะเอาอย่างไรดี แต่ถ้าจะย้ายไปอยู่ห้องใหม่ก็ต้องใช้เงินก้อน ค่าใช้จ่ายในการย้ายก็ไม่ใช่น้อยๆ สุดท้ายแล้วก็ต้องสัญญา

เช่าครับ”

“ผู้ชายที่ชื่ออูเอซุจิมาอยู่ด้วยตั้งแต่เมื่อไรครับ”

“เรื่องนั้นผมไม่ทราบแน่ชัด” ทามูระนิ้วหน้า “ผมเริ่มเห็นหน้าเขาบ่อยๆ มาได้ปีหนึ่งแล้ว แต่ไม่รู้ว่ามีอยู่ด้วยกันตั้งแต่เมื่อไร รู้ตัวอีกทีก็มาอยู่ด้วยกันแล้ว เท่าที่เห็นก็ดูไม่ใช่คนเลวร้าย ผมเลยไม่ได้ว่าอะไร ยอมรับตั้งแต่แรกแล้วว่าห้องนี้อยู่ได้สองคน”

“ได้ยินมาว่าเขาเพิ่งจะมาทำงานอิสระ พอจะทราบไหมครับว่าเมื่อก่อนเขาทำงานที่ไหน”

“ไม่ทราบครับ เพิ่งรู้แน่ละว่าเขาชื่ออูเอซุจิ” ทามูระตอบด้วยสีหน้าบึ้งตึง

“หมูนี้อ่าทางเขาเป็นยังไงบ้างครับ มีอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า”

อ่า ทามูระโบกมือตรงหน้า

“ก็อย่างที่ผมบอกไปเมื่อกี้ หมูนี้อ่าไม่ได้สนิทสนมกันขนาดนั้น แค่เจอหน้าก็ทักทายกัน”

ท่าทางทามูระเหมือนอยากจะเลี้ยง คงจะคิดว่า ถ้ารู้อย่างนี้ ยกเลิกสัญญาเช่าตั้งแต่ตอนที่แม่ของไซโนกะตายเสียก็ดีหรอก

3

คาโอรุยืนอยู่หน้าร้านที่มีดอกไม้หลากหลายสีล้วนแล้วอยากจะถอนหายใจ เธอไม่ได้ซื้อดอกไม้ให้ใครมาหลายปีแล้ว ครั้งล่าสุดน่าจะจู่ๆ ก็ซื้อดอกคาร์เนชันส่งไปให้แม่ที่บ้านเกิด ถ้าถามว่าเคยได้รับดอกไม้จากใครบ้าง น่าจะนานยิ่งกว่านั้นอีก

อย่างไรก็ตาม ที่นี่เป็นที่ทำงานอันแสนวิจิตร ถ้าได้ทำงานในที่แบบนี้ ก็คงไม่ต้องข้องเกี่ยวกับคนอัปลักษณะ แต่ในความเป็นจริง เธอทำแบบนั้นไม่ได้

คาโอรุมาร้านดอกไม้บนชั้นสามของอาคารข้างสถานีรถไฟอุเอโนะ เห็นพนักงานสาวจิ้งร้องเรียก แสดงตัวแล้วบอกว่าขอพบผู้ดูแลร้าน

ผู้จัดการร้านเป็นหญิงท่าทางเอการเองงาน อายุราวสี่สิบ ติดป้ายชื่อตรงหน้าอกว่า ‘อาโอยามะ’

“ขอโทษที่มารบกวนเวลานะคะ คือว่าฉันอยากสอบถามเรื่อง คุณชิมาอูจิ โซโนกะคะ”

ผู้จัดการอาโอยามะขมวดคิ้ว

“ได้ยินว่าตำรวจมาหา เลยคิดว่าน่าจะเป็นเรื่องนั้น ก่อนหน้านี้ก็มีตำรวจมาสอบถามแล้วค่ะ”

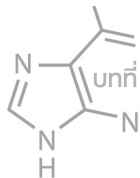
“ฉันทราบแล้วค่ะ คุณตอบไปว่าคุณชิมาอูจิลาพักร้อน”

“ใช่ค่ะ”

“ฉันอยากถามเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกครั้งค่ะ คุณพอมีเวลาสักนิดไหมคะ”

“ได้สิคะ จะถามเรื่องอะไรหรือคะ”

คือว่า คาโอรุกวาดตามองรอบตัวก่อนจะยื่นหน้าเข้าไปใกล้ผู้จัดการอาโอยามะ

บทที่ 3 ความลับกาเลียโอ

“คุณชิมมาอุจิหายตัวไปคะ เกรงว่าเธอพัวพันกับคดี”

“ว้าย...” ผู้จัดการอาโอยามะหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด

“เราไปหาที่เงียบๆ คุยกันไหมคะ”

คาโอรุชี้ร้านกาแฟอยู่เยื้องกับร้านดอกไม้ เธอเดินที่นั่นไว้ตั้งแต่แรกแล้ว

“โซโนกะจังเริ่มทำงานที่นี่ในฐานะพนักงานสัญญาจ้างหลังจากเรียนจบ ม.ปลายคะ เรารู้จักกันมาห้าปีกว่าแล้ว พอเธอทำงานเข้าปีที่สามก็ได้บรรจุเป็นพนักงานประจำ” ผู้จัดการอาโอยามะเอ่ย วางแก้วกระดาษใสกาแฟลาเต้ไว้ตรงหน้า เธอเล่าว่า ชิมมาอุจิ โซโนกะเป็นคนทำงานจริงจังและไม่เคยสร้างปัญหาแม้แต่ครั้งเดียว

“ลูกค้ำก็ชมเยาะคะ โซโนกะจังช่วยเลือกดอกไม้ให้ดูญาติ และไม่ได้ก้าวท้าวเรื่องของลูกค้ามากเกินไป เลยขอคำปรึกษาได้อย่างสบายใจ โซโนกะจังเองก็บอกว่าสนุกและชอบที่ได้เลือกดอกไม้ให้ตรงใจลูกค้ำ”

ผู้จัดการอาโอยามะเล่าอย่างออกรส คงจะพูดออกมาจากใจ

“ได้ยินมาว่า เช้าวันที่ 2 ตุลาคม ลู่วุ่ เธอมาขอลาพักร้อน”

“ฉันได้รับโทรศัพท์ก่อนเปิดร้าน โซโนกะจังบอกว่ามีเหตุจำเป็นให้มาทำงานไม่ได้สักพัก เลยขอลาหยุด แต่ถ้าเป็นการรบกวนทางร้าน จะไล่ออกเลยก็ได้คะ”

คาโอรุชะงักมือขณะจดบันทึก

“เธอน่าจะกำลังจวนตัว คงมีเหตุจำเป็นมากๆ คุณได้ถามรายละเอียดกับเรื่องนั้นไหมคะ”

“ถามสิคะ แต่ว่าโซโนกะจังไม่ยอมเล่า บอกว่าเป็นเรื่องส่วนตัว”

“ท่าที่ตอนที่คุณชิมมาอุจิโทร.มาเป็นยังงี้บ้างคะ น้ำเสียงเป็นปกติรึเปล่า”

“ไม่คะ โซโนกะจังพูดเร็ว ชวนให้รู้สึกว่กำลังจวนตัว จริงๆ แล้วก่อนหน้านั้น โซโนกะจังดูแปลกไป สีหน้าไม่สู้ดี ดูเหมือนคิดอะไรอยู่ตลอดเวลา”

“ก่อนหน้านั้น หมายถึงเมื่อไรคะ”

“ฉันไม่กล้าฟันธงคะ แต่น่าจะหลังจากไปเที่ยวเกียวโต”

“ไปเที่ยวเกียวโต? วันที่ 27-28 เดือนที่แล้วหรือคะ”

“ใช่ค่ะ โซโนกะจังบอกว่าวันหยุดจะไปเที่ยวเกียวโตกับเพื่อน ก่อนหน้านั้นโซโนกะจังดูตื่นเต้นมาก แต่พอกลับมา ก็ดูท่าทางแปลกๆ”

“คุณได้ถามไหมคะว่า เพื่อนที่ไปเที่ยวด้วยเป็นใคร”

“เห็นบอกว่าเป็นเพื่อนในชมรมสมัยเรียน ม.ปลายค่ะ แต่ไม่ทราบชื่อ...”

“เพื่อนในชมรม... ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะตรวจสอบได้”

“แล้วทางร้านรับมืออย่างไรคะ กับการที่เธอบอกว่าอยากจะลาหยุด ลักพัก”

“ฉันปรึกษาสำนักงานใหญ่ และตกลงว่าจะให้ลาพักก่อนได้ แต่หลังจากนั้น ฉันโทร.ไปหาโซโนกะจังเพราะว่ามีเรื่องอยากจะแจ้ง แต่ติดต่อไม่ได้เลย ทางร้านเองก็ลำบาก แต่ที่ยิ่งกว่านั้นคือ เป็นห่วงว่าเกิดเรื่องอะไรกันแน่”

“คุณพอจะนึกออกไหมคะว่าคุณชิมาคูจิไปไหน”

“นี่ก็ไม่ออกคะ”

ผู้จัดการอาวุโวยามะส่ายหน้าด้วยสายตาซึ่งขัง ไม่น่าจะเป็นการแสดง คาโอรุลองเปลี่ยนเป้าหมายของคำถามดู

“คุณเคยได้ยินชื่อคุณคุเอซุจิไหมคะ ชื่อเต็มคือคุณคุเอซุจิ เรียวตะ”

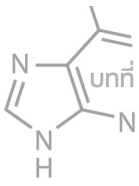
“ฉันรู้จักค่ะ เขาเป็นแฟนโซโนกะจัง”

“เคยเจอเขาไหมคะ”

“เคยเจอแค่ครั้งเดียวคะ คือว่าคุณคุเอซุจิมาที่ร้านด้วยเรื่องงาน เป็นเหตุให้ทั้งสองได้เริ่มคบหากัน”

“ด้วยเรื่องงาน? คุณคุเอซุจิจ้ทำงานเกี่ยวกับดอกไม้หรือคะ”

“ไม่ใช่ค่ะ เขาทำงานเกี่ยวกับคลิปลิวดิโอ มาหาดอกไม้ไปใช้ถ่ายงาน ตอนนั้นฉันเป็นคนบอกให้โซโนกะจังไปช่วย”

บทที่ 3 ความลับกาลิเลโอ

“ตอนนั้น คุณได้รับนามบัตรหรืออะไรไว้บ้างไหมคะ”

“คิดว่าได้รับนะคะ แต่ไม่รู้ว่าจะยังอยู่หรือเปล่า...คุณอุเอซุจิมาแค่ตอนนั้นด้วยสิ”

คงจะทิ้งไปแล้ว จำต้องตัดใจเรื่องนั้น

“คุณทราบไหมคะว่า คุณชิมาอูจิกับคุณอุเอซุจิจู่ด้วยกัน”

“ทราบค่ะ พอดีคุณแม่เสีย โซโนกะจังก็ตั้งอยู่คนเดียว คงจะว่าแห้วฉันเลยคิดว่าเป็นเรื่องดีแล้ว”

“หมูนี่คุณชิมาอูจิจเคยพูดถึงคุณอุเอซุจิไหมคะ”

พอได้ยินคำถามของคาโอรุ ผู้จัดการอาโอยามะทำหน้าครุ่นคิด

“หมูนี่ไม่ได้พูดถึงค่ะ ตอนที่ทั้งสองเริ่มใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน โซโนกะจังเคยเล่าให้ฟังว่าไปดูหนังด้วยกัน พอนานๆ ไปก็ไม่ค่อยเล่าแล้ว ฉันเป็นห่วงว่ามีเรื่องอะไรหรือเปล่า แต่โซโนกะจังอายุน้อย และยังไม่ได้แต่งงาน อาจจะเลิกกันแล้วก็ได้ เจ้าตัวก็ไม่ได้ปรึกษาอะไร ถ้าฉันไปถามนู่นถามนี่ก็จะดูชอบกล เลยไม่ยุ่งดีกว่าค่ะ”

ฟังที่ผู้จัดการอาโอยามะพูดแล้ว พอจะเดาได้ว่าเธอปฏิบัติตนต่อลูกน้องอย่างระมัดระวัง

“มีเรื่องผิดสังเกตเกี่ยวกับคุณชิมาอูจิจอีกไหมคะ เช่น มีพฤติกรรมผิดปกติ หรือมีคนโทรมาแปลกๆ ที่ร้าน”

ผู้จัดการอาโอยามะครุ่นคิดด้วยสีหน้าขึงขัง แล้วอ้าปากช้าๆ “ไม่แน่ใจว่าจะเรียกว่าแปลกได้ไหม...”

“อะไรหรือคะ จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ได้ค่ะ”

“เมื่อหนึ่งเดือนที่แล้ว โซโนกะจังเคยกลางาน บอกว่าไม่สบาย แล้วบังเอิญวันนั้นมีคนมาหาโซโนกะจัง เป็นหญิงสูงวัยค่ะ”

“สูงวัย? มาหาคุณชิมาอูจิจหรือคะ”

“ใช่ค่ะ พอบอกว่าโซโนกะจังลาป่วย เธอมีสีหน้าเป็นห่วง และออก

จากร้านไป”

“เธอไม่ได้ซื้อดอกไม้หรือคะ”

“ไม่ได้ซื้อค่ะ”

แสดงว่าหญิงชราที่มาที่ร้านนี้เพื่อเจอชิมาอูจิ โซโนกะ

“หลังจากนั้น หญิงสูงวัยคนนั้นมาที่ร้านอีกไหมคะ”

“คิดว่าไม่ได้มาค่ะ อย่างน้อยก็ไม่ได้มาตอนที่ฉันอยู่”

“คุณเล่าเรื่องหญิงสูงวัยคนนั้นให้คุณชิมาอูจิฟังรีเปล่าคะ”

“เล่าค่ะ”

“คุณชิมาอูจิชี้แจงว่ายังไงคะ”

“บอกว่าเป็นคนรู้จัก โซโนกะจึงพูดแค่นั้น ฉันเลยไม่ซักไซ้”

เรื่องนี้น่าสงสัย คาโอรุทางสมุดบันทึก จับปากกาถูกลิ้น

“หญิงสูงวัยคนนั้นทำทางเป็นยังไงคะ บอกลักษณะคร่าวๆ ก็ได้ค่ะ
ถ้าคุณยอมให้ข้อมูล จะขอบคุณมากเลย”

“ทำทางเป็นยังไงหรือคะ... เรื่องมันตั้งเดือนหนึ่งมาแล้ว ฉันจำหน้า
ไม่ได้หรอก” ผู้จัดการอโอยามะทบทวนความทรงจำ “แต่อายุน่าจะราวๆ
เจ็ดสิบ ถ้าเรียกเธอว่าหญิงสูงวัย...ก็อาจเป็นการเสียมารยาท เธอแต่งตัวดี
มีรสนิยม แต่งหน้าประณีต ผมเผ้าก็จัดทรงสวย”

“คุณจะบอกว่าดูเหมือนหญิงสูงวัยมีฐานะร่ำรวยใช่ไหมคะ”

“ใช่ค่ะ เธอดูโดดเด่น ชวนให้คิดว่าน่าจะรู้จักคนเยอะ”

คาโอรุตัดปากกาบนสมุดบันทึก นี่อาจเป็นข้อมูลล้ำค่า...สัญชาตญาณ
ตำรวจสืบสวนมันฟ้อง

4

“ฉันรู้ที่ทำงานเก่าของอูเอซุจิแล้ว เจอตอนคั่นห้อง”

คาโอรุรับกระดาษ A4 ที่คุซานางิยื่นให้ มันคือสำเนานามบัตร ช่างๆ ชื่อบริษัท ‘UX อิมเมจ สตูดิโอ’ เขียนว่า ‘อูเอซุจิ เรียวตะ’ ระบุตำแหน่ง ‘หัวหน้าโปรดิวเซอร์’

“เว็บไซต์อย่างเป็นทางการระบุว่า ประกอบธุรกิจรับทำคลิปวิดีโอครบวงจร เท่าที่ดูเว็บไซต์ ไม่ใช่บริษัทใหญ่โต ผลงานส่วนใหญ่เป็นหนึ่งโฆษณา แต่คงรับช่วงมาจากบริษัทโปรดักชันรายใหญ่ ตอนนี้พวกคิซิดานีออกไปสืบถามพยาน ได้ยินมาว่าอูเอซุจิล่าออกไปได้แปดเดือนแล้ว”

“ลาออกด้วยเหตุผลอะไรคะ” คาโอรุคืนกระดาษถ่ายเอกสารให้คุซานางิ

“ไม่รู้สิ พวกคิซิดานีคงจะถามให้”

คาโอรุกวาดตามองไปรอบๆ เหล่าเจ้าหน้าที่สืบสวนกำลังเปิดลังกระดาษอยู่เป็นหย่อมๆ คงจะเป็นข้าวของที่ยึดมาจากห้องของพวกเขา ชิมาดะจิ โซโนกะ

“ค้นบ้านเสร็จไปชั้นหนึ่งแล้วหรือคะ”

“ก็ทำนองนั้นแหละ” คุซานางิทำหน้าที่เครียด ภูปลายาจุมุก

“ดูเหมือนว่าผลลัพธ์ไม่เป็นที่น่าพอใจนะคะ”

“พูดตรงๆ ก็ใช่เลย ของที่ยึดมาได้มีน้อย อูเอซุจิทิ้งข้าวของส่วนตัวไปเยอะก่อนจะย้ายมาอยู่อะพาร์ตเมนต์นั้น แทบจะไม่เจอหลักฐานแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเลย หลักฐานเหล่านั้นคงจะเก็บอยู่ใน

สมาร์ตโฟน การค้นบ้านสมัยนี้มักจะเป็นแบบนี้แหละ แต่คราวนี้ยิ่งเป็นพิเศษ ตอนนี่ฉันขอให้ผู้ให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์มือถือเปิดเผยประวัติการโทร.เข้า-ออก แต่ไม่รู้ว่าจะได้เรื่องแค่ไหน...”

“หัวหน้าได้ข้อมูลประวัติส่วนตัวของอุเอซุจิมาแค่ไหนคะ”

คุซานางิหยิบเอกสารอีกแผ่นบนโต๊ะ

“อุเอซุจิ เรียกวะ อายุสามสิบสาม มีภูมิลำเนาอยู่ที่เมืองทากาซากิ จังหวัดกุมมะ พ่อแม่ยังแข็งแรงคืออยู่ที่บ้านเกิด ตำรวจที่ติดต่อไปแล้วให้ฟังว่า ทั้งสองไม่ได้ติดต่อกับผู้เคราะห์ร้ายมาหลายปีแล้ว จึงแทบไม่รู้เรื่องความเป็นอยู่ ทั้งสองจะมารับศพ ฉันตั้งใจว่าจะถามเรื่องราวจากปากพวกเขา แต่ก็คาดหวังอะไรไม่ได้”

ทันใดนั้นเจ้าหน้าที่สืบสวนหนุ่มร้องเรียก รูนึซึกิ ฮิโตะ เขาถือสมุดหน้าตาคล้ายอัลบั้มรูปอยู่ “ของที่สั่งได้แล้วครับ”

ขอบใจ คาโอรุว่าแล้วรับอัลบั้มรูปมา

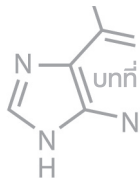
“นั่นอะไร” คุซานางิถาม

“หนังสือรุ่น ม.ปลายของคุณชิมาอูจิ ไชโนกะคะ”

คาโอรุเปิดหนังสือรุ่น พลิกดูเร็วๆ แล้วชะงักมือ ในหน้าที่เขียนว่า ‘ม.6/2’ มีรูปถ่ายใบหน้าเด็กหนุ่มเด็กสาวเรียงเป็นพริด ตรงกลางหน้ามีใบหน้าเด็กหญิงตาโต ดูเข้ากับทรงผมสั้น อีกไม่กี่ปีเธอคนนี่ต้องเข้าข่ายคนสวยแน่นอน ช่างได้รูปเขียนว่า ‘ชิมาอูจิ ไชโนกะ’

โรงเรียนมัธยมปลายที่ชิมาอูจิ ไชโนกะเรียนอยู่ที่เมืองเล็กๆ ในจังหวัดชิบะ คาโอรุโทร.ไปติดต่อล่วงหน้าแล้วว่ามีธุระจะคุยด้วย พอไปถึงปั๊บ ก็มีคนพามาที่ห้องรับแขก ไม่นานครูชายวัยกลางคนชื่อโนงุจิโผล่มา เขาสอนวิชาสังคมศึกษาและตอนนี้เป็นครูประจำชั้นนักเรียนมัธยม 4

“ถ้าพูดถึงเพื่อนที่อยู่ชมรมเดียวกับชิมาอูจิและสนิทสนมกัน ก็คงจะเป็นโอกาตานีครับ”

คาโอรูเปิดหนังสือรุ่นที่พกมาด้วย โนงูจี้เข้าไปที่รูปนักเรียนหญิงคนหนึ่ง เด็กหญิงหน้าไม่ยิ้ม แววตามุ่งมั่นเอาชนะ ข้างใต้รูปเขียนว่า ‘โอกาตานิ มากิ’

“ชมรมที่ว่าคือชมรมศิลปะ เวลาถึงงานโรงเรียน ผมจำได้ว่าเด็กสองคนนี้จะช่วยกันทำป้ายขนาดใหญ่ อยู่โรงเรียนกันจนค่ำมืดทุกคืน” โนงูจี้หวนนึกถึงอดีต

“อาจารย์พอจะทราบที่อยู่ติดต่อบริษัทปัจจุบันของคุณโอกาตานิไหมคะ อย่างที่ฉันโทร.แจ้งไปแล้วว่า คุณชิมาอูจิจอาจเข้าไปพัวพันกับคดีหนึ่ง และตอนนี้ติดต่อไม่ได้ มีความเป็นไปได้ว่าคนสุดท้ายที่เจอเธอคือคุณโอกาตานิ ฉันจึงอยากจะสอบถามเจ้าตัว ฉันสัญญาว่าจะไม่ให้เรื่องนี้แพร่พรายออกไปเด็ดขาดค่ะ”

พอได้ยินที่คาโอรูพูด โนงูจี้ตีหน้าเครียด ตอบว่ากรุณารอสักครู่หนึ่ง ครับ แล้วออกจากห้องไป

โนงูจี้กลับมาหลังจากนั้นสิบนาที วางกระดาษโน้ตแผ่นเล็กตรงหน้าคาโอรู ในนั้นมีที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์มือถือ

“ผมโทร.ไปหาคุณแม่ของโอกาตานิ เล่าเรื่องราวให้ฟังและถามว่าขอที่อยู่ติดต่อลูกสาวได้ไหม เธอตอบว่าถ้าเป็นเรื่องนั้นละก็ จะบอกให้ก็ได้ ตอนนี้โอกาตานิเป็นช่างเสริมสวยอยู่ที่โตเกียวครับ”

ขอบคุณค่ะ คาโอรูว่าแล้วรับกระดาษโน้ตมา ที่อยู่ในนั้นระบุว่าเมืองโคงาเนอิ

“ยังไงก็น่าเป็นห่วงนะครับ ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ ถ้าชิมาอูจี้ไม่ได้เป็นอะไรก็แล้วไป” หางคิ้วโนงูจี้ตุ้ต

“พวกฉันก็เป็นห่วงเรื่องนั้นที่สุดเลยค่ะ” คาโอรูเก็บกระดาษโน้ตใส่กระเป๋าถือ “ในสายตาของอาจารย์โนงูจี้ คุณชิมาอูจี้เป็นนักเรียนแบบไหนคะ”

โนงูจี้ใช้ความคิดเล็กน้อยก่อนจะอ้าปากตอบ

“เป็นเด็กที่เอาจริงเอาจังและดูแลเป็นผู้ใหญ่ครับ ส่วนผลการเรียน...”

โนงุจิเอียงคอค “น่าจะอยู่ชั้นกลางระดับล่าง อาจเป็นเพราะบ้านไม่มีฐานะ ผลการเรียนเลยไม่โดดเด่น”

“ครอบครัวมีกันแค่สองแม่ลูกใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ เรียกอีกอย่างก็คือ แม่เลี้ยงเดี่ยว คุณแม่เล่าให้ฟังตอนที่จัดงานเลี้ยงกระชับมิตร”

“อาจารย์ทราบหรือเปล่าคะว่าคุณแม่เสียแล้ว”

“เอ๊ะ คุณแม่หรือครับ” โงงุจิเบิกตาโพลง “ตั้งแต่เมื่อไรครับ”

“ราวๆ ปีครึ่งค่ะ เสียเนื่องจากภาวะเลือดออกในเยื่อหุ้มสมอง”

“จริงหรือครับ เอ้อ ผมไม่รู้เรื่องเลย ยังสาวอยู่แท้ๆ ไม่รู้ทำงานหนักเกินไปเปล่า จะว่าไป ชิมาอูจิเคยเล่าว่า งานนั้นต้องทุ่มเทร่างกายและแรงใจอย่างหนัก”

“งานนั้นคือ?”

“คุณแม่ของชิมาอูจิทำงานที่สถานสงเคราะห์เด็กครับ อยู่ห่างจากที่นี่ไปสองสถานี”

“สถานสงเคราะห์เด็กหรือคะ...ชื่ออะไรคะ”

“เอ้อ ชื่ออะไรน้า”

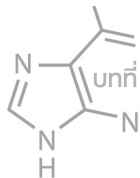
โนงุจิเอียงคอค คาโอรุจึงรีบบอกว่า “ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวฉันตรวจสอบเอง”

“ถ้าคุณแม่เสียแล้ว ก็น่าเป็นห่วงเหมือนกันนะครับ” โงงุจิทำหน้าที่ครุ่นคิด

“หมายความว่า?”

“คุณแม่เคยเล่าให้ฟังว่า ลูกสาวพึ่งพาแม่ทุกอย่าง ไม่สามารถตัดสินใจเรื่องสำคัญด้วยตัวเอง เวลาอยู่ที่โรงเรียนก็เช่นกัน เจ้าตัวไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และคล้อยตามคนอื่นได้ง่าย อ่อนโยนเกินไป เอาใจใส่คนอื่นมากเกินไป”

“จริงหรือคะ”

บทที่ 4 ความลับกาเลียโอ

คนที่ตัด दिलใจเรื่องสำคัญด้วยตัวเองไม่ได้ จู่ๆ หายตัวไป มันหมายความว่ายังไง คาโอรุ่ก็ในใจ

พอออกจากโรงเรียน คาโอรุ่โทร.รายงานคุณชานางตรงหน้าประตูใหญ่

“ได้เบาะแสแล้วสินะ ดีเลย เธอโทร.ไปหาเพื่อนร่วมชั้นที่ชื่อโอกาตานิเดย์วันนี้ ถ้าเจ้าตัวอนุญาต ก็ไปหาเลย”

“ฉันโทร.ไปเองจะดีหรือคะ เจ้าตัวจะระแวงรีเปล่า”

“ไม่เป็นไร ถ้าเจ้าตัวไม่ได้เกี่ยวข้องกับคดี ก็ไม่มีปัญหา แต่ถ้าเกี่ยวข้องกับคดีแล้วล่ะก็ สักวันหนึ่งตำรวจจะต้องติดต่อมา เธอช่วยไปสืบมาทีไม่ต้องใช้อุบายใดๆ”

“รับทราบค่ะ”

คาโอรุ่วางสาย แล้วกดปุ่มหมายเลขบนหน้าจอสมาร์ตโฟนพลางดูกระดาษโน้ตที่โนงุจิให้มา ถ้าเป็นช่างเสริมสวย ตอนนี้ น่าจะทำงานอยู่ที่ทำงานอยู่ที่ไหนนะ ขอให้ไม่อยู่ในเมืองโคงาเนอิดด้วยเถิด เพราะถ้าไปจากที่นี่ จะใช้เวลาเดินทางนาน

ทว่าหลังคุยโทรศัพท์อยู่หลายนาที คาโอรุ่บอกด้วยความโล่งใจที่ทำงานของโอกาตานิ มาอีกอยู่ที่ย่านโอโมเตะซันโด แคนั่งรถไฟจากที่นี่ไปลงสถานีอุเอโนะ แล้วต่อรถไฟใต้ดินอีกสายก็ถึง

คาโอรุ่ขึ้นรถไฟใต้ดิน หยิบสมาร์ตโฟนออกมาหาสถานสงเคราะห์เด็กที่โนงุจิพูดถึง แล้วก็เจอสถานสงเคราะห์เด็กที่ว่าทันที อยู่ใกล้โรงเรียนมัธยมปลายเมื่อคืนนี้จริงๆ สถานสงเคราะห์เด็กมีชื่อว่า ‘อาซากาเงะเอ็น’

แม่ของชิมากุจิ ชิโนกะ ชิซุกะทำงานอยู่ที่นั่นและลาออกไปได้ห้าปีครึ่งแล้ว จึงมีความเป็นไปได้ว่าจะเกี่ยวข้องกับคดีนี้ คงไม่ต้องไปสถานสงเคราะห์เด็กแห่งนี้ละมัง คาโอรุ่ก็ในใจ

ในไม่ช้ารถไฟพามาถึงย่านโอโมเตะซันโด ที่นี่เป็นย่านน่าตื่นตาตื่นใจ ภาพร้านแบรนต์เนมชื่อดังตั้งเรียงรายอยู่บนถนนสายหลักเป็นที่รู้จักกัน

ทั่วไป แต่พอเข้าไปในตรอกซอกซอย บรรยากาศกลับเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ร้านรวงเปี่ยมด้วยเอกลักษณ์แสดงความเป็นตัวตนออกมา ชุกชอนอยู่ในจุดที่ลูกค้าขาประจำเท่านั้นที่รู้

ร้านเป้าหมายก็แทรกตัวอยู่ท่ามกลางบ้านเรือน ร้านอยู่ติดถนน แต่ถ้าไม่เข้าไปดูใกล้ๆ ก็ไม่รู้ว่าป็นร้านเสริมสวย ทว่าเมื่อไปยืนอยู่หน้าร้าน มองผ่านกระจกเข้าไปก็เห็นบรรยากาศในร้านสว่างสดใส

อุตสึมิ คาโอรุเปิดประตู ย่างเท้าเข้าไปข้างใน หญิงสาวในเคาน์เตอร์เล็ก ๆ ยิ้มทักทายว่า ยินดีต้อนรับค่ะ

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้มาตัดผม มีธุระกับคุณโอกาตานิ ฉันชื่ออุตสึมิค่ะ”

กรรณารอสักครู่ค่ะ หญิงสาวว่าแล้วสาวเท้าเข้าไปข้างใน

ไม่นานหญิงสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนเดินออกมา เป็นเรื่องธรรมดาที่เธอจะดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่าในหนังสือรุ่น

“อุตสึมิค่ะ ขอโทษที่มารบกวนเวลางาน” คาโอรุค้อมศีรษะให้

“จะขอเวลาสักครึ่งชั่วโมงใช่ไหมคะ” โอกาตานิ มากิปรายตาถาม

“ใช่ค่ะ จะพยายามให้เสร็จเร็วที่สุด”

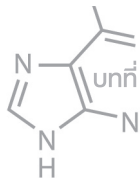
“ออกไปคุยข้างนอกได้ไหมคะ ห้องพักผ่อนพนักงานมันแคบ”

“ได้สิคะ ต้องขอรบกวนด้วยนะคะ”

คาโอรุออกไปนอกร้าน ข้ามถนนแล้วหันมาประจันหน้าอีกฝ่าย ยื่นนามบัตรให้แล้วแนะนำตัว

“อย่างที่เกริ่นทางโทรศัพท์ไปแล้วว่า ฉันมีเรื่องอยากจะถามเกี่ยวกับคุณชิมาอูจิ ไชโนะสักหน่อยค่ะ ได้ยินมาว่าคุณโอกาตานิเรียน ม.ปลายที่เดียวกับคุณชิมาอูจิ”

“เราอยู่ชมรมศิลปะเหมือนกันค่ะ อันที่จริงเมื่อแม่ส่งข้อความมาบอกแล้วว่า ตำรวจอาจโทร.มาหา ว่าแล้วเซียว เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับไชโนะ ไช้ไหมคะ”

“คุณหมายถึง?”

“อู๋ๆ ฉันก็ติดต่อไซโนกะไม่ได้ค่ะ ส่งข้อความไปตั้งหลายรอบ ก็ไม่ตอบ ไม่อ่านด้วย โทร.ไปก็ไม่รับ...ฉันเลยเป็นห่วงค่ะ”

“คุณติดต่อเธอครั้งสุดท้ายเมื่อไรคะ”

“วันที่ 28 เดือนที่แล้วค่ะ ก่อนหน้านั้นหนึ่งวันเราไปเที่ยวเที่ยวโตด้วยกันและกลับมาวันนั้น ฉันส่งข้อความไปก่อนนอนว่า สนุกดีเนอะ ตอนนั้นไซโนกะตอบมาทันทีว่า ถ้าวันหยุดตรงกันอีกไว้ไปเที่ยวกันนะ”

“เรื่องไปเที่ยวเที่ยวโต คุณโอกาตานิเป็นคนชวนรีเปล่าคะ”

“เปล่าคะ ไซโนกะเป็นคนชวน บอกว่าได้ตั๋วรถไฟชินคันเซ็นไปเที่ยวโต พร้อมกับบัตรที่พักเรียวกังฮู ไปเที่ยวด้วยกันใหม่ วันอังคารที่ 28 เป็นวันหยุดประจำร้านอยู่แล้ว ฉันเลยกลางวันจันทร์และไปเที่ยวสองวันหนึ่งคืนค่ะ”

“ช่วงที่ไปเที่ยว คุณชิมามูจิมีท่าทางแปลกๆ ไหมคะ อย่างเช่น ครุ่นคิดบางอย่างอยู่บ่อยๆ”

โอกาตานิ มากิเอียงคอปวางถ้วยฝ้ามือ

“ไซโนกะมีท่าทางแปลกๆ จริงด้วยค่ะ เหม่อลอย เรียกก็ไม่ตอบ ตั้งหลายครั้ง” โอกาตานิ มากิตอบแล้วโบกมือน้อยๆ “แต่ว่ามันไม่ใช่เรื่องแปลกเป็นพิเศษสำหรับไซโนกะหรอกค่ะ”

“เธอเป็นแบบนี้บ่อยๆ หรือคะ”

“เป็นมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วค่ะ ถ้าไซโนกะได้เข้าไปอยู่ในโลกของตัวเองแล้ว ก็จะมีใจจดจ่อ ไซโนกะบอกว่าหากได้เริ่มวาดภาพ หรือคิดไอเดียจัดดอกไม้แล้วละก็ จะไม่สนใจเรื่องอื่นเลย ดังนั้นช่วงที่ไปเที่ยวเที่ยวโต ถึงไซโนกะจะเป็นแบบนี้ ฉันก็ไม่ได้ใส่ใจเป็นพิเศษ” โอกาตานิ มากิพูดถึงแค่นั้นแล้วนิ่งเงียบ ก่อนจะพูดต่อ “แต่ก็มีเรื่องหนึ่งที่ฉันคิดว่ามันแปลกกว่าทุกที”

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ อิงาชิโนะ เคโอะ ได้ที่

 DaifukuPUB

นิยายขนาดยาวเล่มล่าสุด ผลงานเล่มที่ 10 ในซีรีส์กาลิเลโอ

ตำรวจพบศพชายถูกยิงที่คาบสมุทรมโหไซ
เมื่อสืบหาหญิงคนรักของเหยื่อซึ่งหายตัวไป
ก็พบว่านักฟิสิกส์อัจฉริยะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีนี้
คู่ซ่านางจึงเดินทางไปหาผู้กล่าว มานาน
ซึ่งพักอยู่กับพ่อแม่ในเมืองโยโกซูกะ

“การปกป้องคนที่เรารักมันผิดหรือเปล่า”

ความลับสำคัญที่สุดของซีรีส์กาลิเลโอ กำลังจะถูกเปิดเผย

นิยายสืบสวน

SN0058

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB